

د واورې سپړۍ

لنډې کيسې

ليکوال : نصير احمد احمدي

۱۳۸۸ ل

www.ketabtoon.net

1

Ketabton.com

[www.ketabtoon.net] د واورې سپړۍ

د کتاب پیژندنه

د کتاب نوم	: دواوړې سړی
لیکوال	: نصیر احمد احمدی
د لیکوال تلیفون شمیره	: ۰۷۰۰۲۵۶۱۹۱
د لیکوال ایمیل ادرس	: nasirahmad_ahmadi@yahoo.com
چاپ شمیر	: ۱۰۰۰ ټوکه
خپرنډویه ټولنه	: مومند خپرنډویه ټولنه
چاپ کال	: ۱۳۸۸ ل
کمپوز	: په خپله لیکوال
ډیزاین	: جمال الدین جمال

ہالی

گراں کاروان صاحب تہ!

جنايت

دسهار په خرپه کې د پوليسو يو موټر لنډ راتاو شو، ونيوېد او ودرېد. دروازي خلاصې شوې، عسکري بوټونه تر بنسگرو واورو پټ کړل، ولاړو خلکو لار ورکړه، عسکر تر يوه څوارلس کلن هلک را تاو شول. هلک يوه پوخ ديوال ته ولي لگولې وو، سر يې کين لور ته ځوړند و او پر تورو ګار ګوتي ويښتو يې نرۍ پر خه پرته وه.

يو عسکر پر ملا کړوپ شو، د هلک پر سپينه غاړه يې ګوتي کېښودې، خپلو ملګرو ته يې وکتل او دوه درې ځله يې په منفي بڼه سر وځوځاوه.

چوپه چوپتيا وه، ولاړو خلکو پنډ کوټونه اغوستي وو، څپرې يې نيولې وې او له خولو څخه يې مړه تاوونه پورته کېدل.

يوه عسکر وپوښتل:

— څوک يې پيژنئ؟

د خلکو ځواب منفي و.

عسکر خپلو ملګرو ته اشاره وکړه، دوی ټوپکونه غاړو ته واچول، وچ کلک جسد يې له واورې پورته کړ او د موټر په باډۍ کې يې تړپال پرې وغوړاوه.

شېبه وروسته موټر پاڅه سړک ته وخوت، خلک هم په خپلو کارونو پسې لاړل، خو په واوره کې د يوچا د ناستې ځای، نږدې ګڼ پلونه او د موټر لنډه راتاو شوې توره ليکه لا ښکار پدله.

د پولیسو څارنوال (ب) یوه دوسیه راپورته کړه، پاته یې واړوله، عدلي طب د هلك مړېنه طبعيې بنودلې وه، ليكلي یې وو چې د یخنی له لاسه مړ شوی دی، د جرم او جنایت کومه نښه یې نه ده موندلې او د خپلوانو د نه پیدا کېدو په خاطر د ښار په عمومي هدیره کې خاورې پرې واړول شوې.

څارنوال ولاړ شو، دوسیه یې په الماری کې کېښوده، بیرته پرڅو کی کېناست، د مېز پر سر اېښې ټټنې یې ټینګه کړه، له زنگ سره یو وچ، کلک سپری په وره کې ودرېد، به بېره یې وویل:

—صاحب!

څارنوال جای وغوښت، سپری په منډه له دفتره ووت. څارنوال د مېز له سره یوه بله دوسیه راپورته کړه، څو پاڼې یې واړولې، خو ډیر ژر یې بیرته پر مېز کېښوده، یو اوږد اړرمی یې ویست، خپله پکه ککړی یې وګروله، ریموټ ته یې لاس کړ، د تلویزیون چاینلونه یې واړول، په یوه کې کارتون و، په بل کې څو مستې نجونې نڅېدلې، درېیم چاینل هم یو تود سیاسي بحث خپراوه. څارنوال بېرته دوهمه ټټنه ټینګه کړه، د تلویزیون پر پرده د نجونو نڅا راغله.

دا وخت یې مېایل وشرنگېد، څارنوال د خپلې کورتې جیب ته لاس کړ، مېایل یې غوړ ته ونيو، ورو یې وویل:

—مهرباني وکړئ، څارنوال (ب)

له مقابل لوري لږزانده غږ واورېدل شو:

—یوه مهمه خبره درته لرم.

—امر کوئ!

—یوه اوونۍ مخکې سینما ته نږدې پولیسو یو مړی وموند.

څارنوال په بېرته وويل:

— هو! يو هلک یخنی وژلی و.

په تېلفون کې ټوخی واورېدل شو، وروسته مقابل لوري وويل:

— په ظاهره یخنی وژلی و، خو تر شا يې يو لوی جنايت پټ دی.

څارنوال په بېرته وپوښتل:

— تاسو څوک یاست؟ له کوم ځايه خبرې کوی؟

تېلفون قطع شو.

څارنوال ژر د مېز پر سرابښې ګوشکۍ ورپورته کړه، يوه لنډه نومره يې ووهله، ويي ويل:

— زما دفتر ته راشئ!

لنډه شېبه وروسته په دفتر کې يو په ونه لوړ سړی ولاړ و، څارنوال دوه - درې ځله د خپل مېایل سکرین ته وکتل، په کاغذ يې يوه نومره وليکله، کاغذ يې ولاړ سړي ته ونيو، ويي ويل:

— غواړم پوه شم چې د تېلفون دا نومره د چا ده، له مخابراتو پوښتنه وکړئ، ژر!
سړي کاغذ ور واخيست، په بېرته له دفتره ووت، تر غرمې ورک و. کله چې بېرته راغی څارنوال (ب) ډوډی خوړله. څارنوال سړي ته د کېناستو بلنه ورکړه، وروسته يې په ډکه خوله وويل:

— څه درک دې ولګاوه؟

— هو صاحب! تېلفون له يوې پي سي او څخه شوی و، تېليفونچي ويل چې د نهو بجو په شاوخوا کې دوکان ته درې تنه ورغلي وو، لومړی يوه پېغله وه چې پوره لس

دقیقې يې خبرې کړې، بیا یو ځوان په خارج کې له چا سره غږیدلی و او وروسته له هغه یوه بوډا ته وار ور رسېدلی و.

څارنوال له مستو ډکه کاشوغه ورپورته کړه، سړي ور وکتل، د برېتونو لاندنې تور وینېته یې په مستو سپین وو.

څارنوال وویل:

—د بوډا په اړه یې نور څه مالومات درلود؟

—صاحب! ویې ویل چې دورځې لسگونه تنه ورځي، دی د هر یوه څېره ذهن ته نه شي سپارلی، خو دومره یې په زړه و چې بوډا کڅوړنې سترگې درلودې، پوزه یې غټه وه او کله چې یې د تیلیفون پیسې ورنه اخیستلې، نو تیلیفونچي د کباب بوی احساس کړی و.

څارنوال وویل:

—پیدا به یې کړو؟

—صاحب! گرانه خبره ده، دا ښار دی، دلته یې شمیره خلک ژوند کوي.

څارنوال یوه شېبه غلی و، وروسته یې د مېز پر سر لوېدلي یوه یوه ورېجه ور ټوله کړه، په غاب کې یې واچوله، ورو یې وویل:

—رښتیا وايي، موندل یې گران کار دی، باید صبر وکړم، شاید بیا تلفون وکړي.

د څارنوال وړاندوینه سمه وخته، ماسپینین یې موبایل وشرنگید، مقابل لوري وویل:

—زما خبره مو زړه ته ولوېده؟

څارنوال وویل:

—خو موږ ثبوت غواړو.

—کیسه اوږده ده، په تلیفون کې نه ویل کیږي.

—نو چیرته سره ووینو؟

مقابل لوری یوه شېبه غلی و، په تلیفون کې یواځې د موټرو هارنونه اورېدل کیدل، وروسته یې وویل:

—خو په یوه شرط!

—څه؟

—زه غریب سړی یم، ماته به کوم جنجال نه پیداکوي.

—سمه ده، ژمنه کوم.

مقابل لوري وتوخل، بیا یې وویل:

ښاروالی ته نږدې یو کوچینی پارک دی، سېاسهار نهه بجې هلته راشئ، په دې واورو کې پارک تش وي، ما په اسانۍ موندلی شئ.

تلیفون قطع شو.

څارنوال فکر یوووړ، بیا یې د اطمینان لپاره عدلي طب ته تلیفون وکړ، هغوی خپل استول شوی رپوټ سم وگاڼه، ویې ویل چې په څېړنه کې کومه تېروتنه نه ده شوې، د هلك مرگ طبيعي دی او کوم جنايي اړخ نه لري.

څارنوال (ب) لس کمې اته بجې په پارک کې و، له خولې څخه یې سپین تاوونه پورته کېدل او لاسونه یې د اوږده تور بالا پوښ په جیبونو کې پټ کړي وو.

په کوچني پارک کې څوک نه ښکارېدل، د هسکو ونو تور، نري او اوږده سيوري پر سپينو واورو پراته ول او تر پارک له راگرځېدلو کتارو وړ هاخوا پر تور سړک يو يو موټر تېرېده.

پينځه دقيقې نورې هم ووتې، بيا د پارک په شمالي دروازه کې يو سړی ودرېد، دی بوډا و، له پطلون سره يې شنه لونگی تړلې وه او يو پنډ زوړ چمپري يې په تن و. شېبه وروسته يې څارنوال ته لاس ورکړ، دواړه پر يوه اوږده څوکی کېناستل، يوه لحظه غلي ول، وروسته څارنوال وويل:

—چرتي دې کړم.

بوډا هغه ته وکتل، برېتو يې سپينه پرڅه نيولې وه، د اوږدې پزې تيره څوکه يې سره ښکارېده.

بوډا لنډ ځواب ورکړ:

—بايد چرتي شي.

څارنوال مخ وړ واړاوه:

—خبرې وکه، ما ژمنه درسره کړې، له ستونزو به لرې يې.

بوډا يو سوړ اسويلی ويست، لاندي يې پر خپل بوټ واوره تخته کړه، ورو يې وويل:

زه کسبگرسړی يم، دېرش کاله کيږي چې اشپزي کوم، ما په بېلابېلو هوټلونو کې کار کړی، لاس مې ښه دی، خو تر ټولو د کباب په پخولو کې ډېر تکړه يم، تېره مياشت مې په يوه هوټل کې کار ونيو، دا هوټل د موټرو په اډه کې دی، هلته ډېره گټه گټه وي، ولاياتو ته بسونه ځي او ښه چلېږي. دا يو کوچنی هوټل دی، د شپې تيږولو ځای نه لري، خو مشريان يې ډېر دي او خاوند يې په مزو کې دی.

بوډا غلی شو، يو سوړ اسويلی يې ويست، ويې ويل:

دا د اتو ورځو مخکې کیسه ده، ما کباب پخواوه، وروسته مې یوه دیارلس یا څوارلس کلن هلک ته پام شو، له نانوای نه یې ډوډی غوښته، خو نانوای په غوسه شو، هلک ته یې بد رد وویل او له هغه ځایه یې وشاره. زه حیران شوم، هلک ته مې وکتل، نه یې جامې د سوالگرو وې او نه هم څیره او نور ظاهري جوړښت. ورغړ مې کړ، راغی او زما تر څنگ ودرېد. پوه شوم چې وړی دی، ما د کباب دوه سیخه ورته ونيول، ده مننه وکړه او په بیرپه د کباب په خوړلو بوخت شو.

دی له رنگه ښایسته و، سپین پوست یې درلود او داسې نه ښکارېده چې تر دې مخکې دې کومه سخته پرې ورغلې وي. وروسته مې وپوښت:

—ولې سوال کوې؟

هلک راته وکتل، غټې تورې سترگې یې له اوبښکو ډکې شوې، ویې ویل:

—وړی یم، پیسې نه لرم.

—کور دې چیرته دی؟

هلک یوه شېبه غلی و، بیا یې سر پورته کړ، شونډې یې وخوځېدې:

—په ایران کې.

حیران شوم:

—نو دلته څه کوې؟

هلک په خواشینۍ وویل:

—موږ لس کاله مخکې ایران ته مهاجر شوو، په کور کې پنځه تنه یو، زه، پلار، مور او زما دوه وږې خوښې، پلار مې په یوه ساختماني شرکت کې کار کاوه، زه هم په یوه مغازه کې مزدور وم، خلکو ته به مې سودا ورکوله، کارتونه به مې له یوه ځایه بل ځای ته وړل، سترې به وم، خو بیا هم ښه و، مازدیګر به ټول سره یوځای شوو او د ورځې

ستړيا به مې هېره شوه، يو سهار مغازې ته تلم، پوليسو ودرولم، د مهاجرت کارت يې رانه وغوښت، خو موږ د زرگونو نورو افغانانو غوندي غير قانوني مهاجر وو، اسناد مو نه درلودل، هماغه و چې لومړی يې د سنگ سفید په نوم يوې بنديخانې ته ولېږلم. يوه اوونۍ مې هلته تېره کړه، بيا يې تر مرزه (سرحد) را واړولم. اوس دا دی شپږمه ورځ ده چې سرگردانه گرځم، له کوره هم احوال نه لرم، نه پوهېږم چې څه وکړم، قاجاقيب پيسې غواړی، خو زه په گېډه نه یم موږ، ايران ته د تگ لپاره پيسې په کار دي، ډېرې پيسې.

ما ور نه وپوښتل:

—ولي دلته، په افغانستان کې څوک نه لري؟

هلک وويل:

—نه، ترونه مې پخوا لا پاکستان ته کډه شوي دي، دومره پوهېږم چې په پېښور کې اوسي، نور يې درک نه را مالومېږي.

—نو دا شپږ ورځې دي چېرې تېرې کړې؟

—تر پروانه يو څه پيسې راسره وې، په يوه مساپر خانه کې به مې ډوډۍ خوړه، د شپې د تيرېدو پيسې يې نه رانه غوښتې، همالته به پر تخت وېدېدم، پرون مې ټوله ورځ څه ونه خوړل، بانه مې داوه چې په نس مې درد دې، خو نن سهار د مساپرخانې خاوند راباندې پوه شو او زه يې له هغه ځايه وشړلم، ما په ژوند کې خواست نه دی کړی، خو وړی وم، ټيکه نه راتله، ځکه مې له ناناويه يوه ډوډۍ وغوښته.

يوډا د ماشومانو په شور او زوږ غلی شو، له جنوبي دروازې څخه يوه ډله ماشومان پارک ته ور ننوتل، دوی منډې وهلې، يو بل يې دواورو په غونډوسکو ویشتل، وروسته

پرته له دې چې په پارک کې ماته شي، په بېړه د پارک له شمالي دروازي څخه ووتل.

د بودا سر وڅړيد، يوه شېبه غلې و، بيا يې ورو وويل:

—هلک يوه لحظه له ماسره ودرېد، فکر کوم چې د کباب بوی ښه پرې لگېدلی و، خو زه پردی مزدور وم، نوره لور بېنه مې نه شوای ورباندې کولای، داوخت د هوټل خاوند راغبر کړ!

—څلور خوراکه کباب!

ما نور سيخونه د انگار له پاسه کېښودل، کباب ته مې پکه وهله چې د هوټل خاوند راغی، ده د يو بل خوراک فرمايش راکړ، ويې ويل چې يو نږدې دوست يې راغلی، غوښې ته څه مصاله هم ورکړه کړه او په سيخونو کې سپين بخر کي مه پيښه! وروسته يې هلک ته پام شو، ما ته يې په پوښتونکي نظر وکتل، ومې ويل چې مساپر دی، له ايرانه يې را اړولی، دلته څوک نه لري.

د هوټل خاوند په ځير ورته وکتل، مخ يې را واړاوه، ويې ويل:

—وبال لري، ډوډی ورکړه، بيا به نوره مرسته هم ورسره وکم.

له دې سره بيرته هوټل ته ننوت.

د هوټل خاوند په ظاهره بد سړی نه و، په غريبانو يې پام کاوه، هر سهار به يې د سلو روپو نوټ د سوالگرو لپاره ماتاوه، هوټل ته به ډېر گدايگر راتلل يو يې هم نا امېده نه پرېښوده، يو دوه اوغانی به يې ورته نيولي، دی به پر دخل ناست و او کله کله به يې له مساپرو پاتې ډوډی پر غريبانو ويشله.

هلک ته مې ډوډی ورکړه، دی تر ماسپښينه ماتل شو، ما لمونځ وکړ، په هوټل کې هيڅوک نه و، هلک پر تخت ناست و، دی چرتي ښکارېده، زه پخلنځي ته لاړم، غوړ

لونیښې مې پریمینځل او د ماخستن لپاره مې غوښه پر سیخونو وپیښله، کله چې بېرته ورغلم، د هوټل خاوند مې د هلک تر څنګ ولید، دوی خبرې کولې، ښه شېبه وغږېدل، د هوټل خاوند ډاډ ورکړ چې دی ځینې قاچاقبران پیژني، هر څه به سم شي. هلک په هوټل کې پاتې شو، د ماخستن له خوا خلک کم وو، ډوډۍ مو ژر ورکړه، وروسته د هوټل شاگردان هم خپلو کورونو ته لاړل او په هوټل کې درې تنه پاتې شوو، زه، د هوټل خاوند او کوچنی مساپر.

موږ تر ناوخته وینې وو، د هوټل خاوند دورځې حساب کاوه، هلک د بخاری تر څنګ غلی ناست و او ما هم د سبا لپاره غوښه وړوله، ښه شېبه نوره هم ووته، هلک ته مې وکتل، سترګې یې له خوبه ډکې وې، ولاړ شوم، د بخاری تر څنګ مې ځای ورته جوړ کړ. د هوټل خاوند هم څو ګامه لرې د تخت په بل سر کې پریووت، ما ته هم خوب راته، خپله بستره مې هوا ره کړه، د ګروپ ساکت ته مې لاس ور وغځاوه او سترګې مې پټې کړې.

زه هم دلته مساپر یم. کورنۍ مې په کلي کې ده، یوه میاشت کېده چې کور ته نه وم تللی، په هغه شپه مې خپله کوچنی لور تر ډېره په ذهن کې وه، خو وروسته خوب وړی وم.

بوډا غلی شو.

څارنوال په بیړه وویل:

__بیا؟

د بوډا شونډې و خوځېدې:

__ یوه شورماشور مې سترګې رڼې کړې، د بخاری د سره انګار په تته رڼا کې مې هوټلي ولید چې د هلک تر څنګ ناست و، هلک سړي ته سوکان نیولې وو، سپکې

سپورې يې ور ته ويلې، خو هوتلي غلى و، هيڅ يې هم نه ويل او سر يې خړېدلى
بنكار بده، وروسته هلك په بيره ولاړ شو، بوتونه يې په پنبو كړل، خو كله چې يې د
دروازې دستگير ته لاس ور وغځاوه، ور كولپ و، بيا يو كړنگ شو، لويه شيشه
دړې وړې شوه، هلك په توره شپه كې د باندې لار او هوتل ته سپړه هوا رانوته.
بوډا غلى شو.

څارنوال وويل:

دا يولوى جنايت دى، دا پست هوتلي بايد سزا وويني، بايد.
بوډا وويل:

ما بل څه نه شو كولاى، كار مې پرېښود او قانون مې خبر كړ، نور نو تاسو ښه
پوهيږئ.

څارنوال وپوښتل:

غواړئ چې چيرته لاړ شې؟
نپوهېږم، بل ځاى به په كار پسې گرځم، ما درته وويل، زه يو تكړه اشپز يم، روپۍ
كمه يا ډېره، كار پيدا كولاى شم.

څارنوال وويل:

خو كه تاته ضرورت پېښ شو بيا به دې چيرې پيدا كوم؟

د بوډا شونډې و خوځېدې:

تاژمنه كړې وه چې ماته به كوم جنجال نه پيدا كوي.

څارنوال وخنډل:

زه په خپله خبره ولاړ يم، خو دا زما وظيفه ده، بايد د شاهد ادرس ولرم.

بوډا وويل:

دلته څوک نه پېژنم، خو د کلي ادرس مې درسره وليکه، قول دی، که مې کار وموند، په تيليفون کې دې خبروم.

څارنوال د سړي د کلي او د هوټل دواړه ادرسونه واخيستل.

شېبه وروسته په پارک کې هيڅوک نه و، د ونې پر يوه لوڅ بڼاخ يو کارغه ښکارېده او د سپينو واورو پر سر څو وچې پانې باد رغړولې.

ماسپښين دوه بجې وې، څارنوال پر يوه خيرنه څوکی ناست و، پر غوړ مېز ايښی له تورو چايو ډک گيلاس يې وړ پورته کړ، هوټلي ته يې وکتل، ده د ټايپ د يوې جر شوې کسټې راوتلې کولمې خلاصولې.

وروسته يې ورمېر کور کړ، د تخت پر سر ناستو دوو تنو خبرې سره کولې او دوی ته نږدې يوه ځوانکي پر تېرو سيخانو غوښه پېيله. نور هوټل تش و.

څارنوال هوټلي ته اشاره وکړه، هغه راغی او څارنوال ته مخامخ ودرېد. ورو يې وويل:

__څه شی غواړی؟

څارنوال د لاس په اشاره هوټلي وپوهاوه چې مخامخ ورته کينې.

هوټلي حيران شو.

څارنوال جيب ته لاس کړ، يو کارت يې راويست، د هوټلي سترگو ته يې ونيو، ويې ويل:

__څارنوال (ب)

د هوتلي رنگ والووت، پر څو کی کېناست او څارنوال ته یې په وېره وکتل.
څارنوال ورو وویل:
_کاروبار دې څنگه دی؟
هوتلي وار خطا شو:
_صیب! بڼه دی، گذاره کوي.
څارنوال له چایو غوړپ وکړ، شونډې یې و خوځېدې:
_یو څو پوښتنې درنه کوم.
_امر کوی، صیب!
_تا څو ورځې مخکې یو میلمه درلود.
هوتلي په ماته ګوډه ژبه وویل:
_صیب، زه، زه خو ډېر میلمانه لرم، ته، ته کوم یو یادوي؟
د څارنوال شونډې و خوځېدې:
_خو ته د شپې میلمه نه لرې.
د هوتلي رنگ سور شو.
دا وخت د مېز ترڅنګ دوه تنه ودرېدل، یوه یې وویل:
_دوه چایه، څو روپی شوې؟
_پنځلس اوغانی
هغه د مېز پر سر پیسې کیښودې او دواړه له هوتله ووتل.
څارنوال پسې وکتل، هوتلي ته یې مخ ورواړاوه، په ملنډو یې وویل:
_په زړو شیشو کې دا یوه شیشه نوې ښکاري، دا دې ولې بدله کړېده؟

هوټلي پرتخت ناست ځوانكي ته وکتل، له هغه نه يې وغوښتل چې پاتې کار په اشپز
خا نه کې وکړي، وروسته يې څارنوال ته مخ ور وړاوه، شونډې يې ورپېډې او په
لېزانده غږ يې وويل:
_ماته شوه.

_څنگه؟

هوټلي چيغه کړه!

_له ما څه غواړي؟

څارنوال ور مخته شو، د دواړو سترگې سره وجنگېدې، څارنوال وويل:

_ته ډېر پست سپری يې، تا هغه هلک ته لاس ور اچولی و، د شپې يې په بېرستن ور
ننوتی وې، ته پوهېږې! هغه مړ دی، يخني وژلای.
_دا دروغ دي.

_زه شاهد لرم، زوړ کبابي.

هوټلي په بېړه ولاړ شو، منډه يې کړه، خو څارنوال تر لمنې ونيو، سپری پرمخې ولوید،
سری يې پر يوې څوکی ولگید او له تندي يې وينه روانه شوه.

خارنوال (ب) په خشکه وویل:

—اقرار وکه، تا هغه هلک ته لاس وړ اچولی و.

هوټلي سرې لارې تو کړې، خارنوال ته یې وکتل، شونډې یې وخوځېدې:

—نه، ما هیڅ نه دي کړي.

خارنوال تر ګرین ونيو، ورو یې وویل:

—تا زه نه یم پیژندلی، ما د ډېرو مجرمینو ژبه خلاصه کړېده، ته به اقرار کوي، ضرور.

هوټلي څه ونه ویل.

خارنوال ولاړ شو، د بند په سره او نمجنه کوټه کې یې څو ګامه واخیستل، ودرېد،

سرې ته یې وکتل، په کاور یې وویل:

—ته د بخښلو نه یې، تا جرم کړی، یو نه بخښونکی جرم، ته د لوند سپي غوندې د

کرکې وړ یې، پوهېږې، ته به پانسي شې.

هوټلي ولړزید. سره سا یې واخیسته، ورو یې ویل:

—راځه، یوه معامله سره وکړو.

خارنوال په حیرانۍ ورته وکتل.

د هوټلي شونډې وخوځېدې:

—زه یې پانسي، ته به کومه ګټه وکړې؟

خارنوال وویل:

—د مقصد خبره کوه!

—ګوره، د هلک دوسیه تړل شوېده، ټول په دې قانع دي چې هغه یخنی وژلی، ته دوه

لکه اوغانۍ واخله او ما خوشۍ که.

د څارنوال سترگې رډې راوختې، ټيټ شو، هوټلي يې تر گرین ونيو، په خشکه يې وويل:

__ته ماته رشوت راکوې؟

هوټلي وارخطا شو.

څارنوال يوه شېبه غلی و، بيا يې شاوخوا وکتل، د بند د کوټې وړ پورې و، وروسته يې هوټلي ته مخ وړ واړاوه، دهغه غوړ ته يې خوله ورنږدې کړه، ورو يې وويل:

__زه دومره احمق نه يم، پوره پنځه لکه!

پای

د واورې سړی

د دلوې د میاشتي لومړۍ مازدیګر و چې اسمان سپینو ورېځو ونيو، واوره پیل شوه او په لنډ وخت کې یې یوه لویشت پوتې سپین کړ. وریدا اوږده شوه. یوه ورځ، دوه ورځې، درې ورځې... تر دې دمه کلیوال ورته خوشاله وو، واوره یې کاریزونو ته سره زر ګڼله، خو وروسته د بامونو پاکولو سترې کړل، خلق یې تنګ شو او چې په څلورمه او پنځمه ورځ یې هم لمر ونه لید، خدای (ج) ته یې د اورښت د دریدو خواستونه شروع کړل.

واوره ډېره اوریدله، ما په خپله متر ورسره ونيو، نوي سانتيوو ته رسیدله، څوک د باندې نه شو وتلی، ګشت وګام نه کېده، ان د نږدې کلیو لارې هم بندې وې، نه پوله ښکاریدله او نه هم پتې، ټوله سیمه یو لاس، تکه سپینه وه. ځکه به نو د جومات تر څنګ اوږده کوټه له کلیوالو ډکه وه او د تاوځانې په تاوده ځای به ځای نه کیده. ماشومان به هم په دې خونه کې سره راټول وو، په جیبونو کې به یې له پرتو مردکیو ټکا ایسته او کله کله به یې له لویانو په پټه جفت او تاق کاوه.

په کلیوالو کې یو پردی سړی هم ښکاریده، دی یو ژېړ مازدیګر کلي ته راغی، شل دېرش افغانی یې ټولې کړې، په جومات کې یې شپه شوه او کله چې سهار وختي د باندې ووت، واوره په شدت سره اوږدله.

بوډا د ناچارۍ له مخې په جومات کې پاتې شو، کلیوالو به ډوډۍ ورته راوړله، دی ډیر نه غږیده، غلی سړی و، چورتونه به یې وهل، خو کله چې به د واورې بخرکي غټ شول، د ده سترګې به وځلېدې، په خبره کې به یې خوشالي راټوله شوه او له خړو شونډو به یې څو ځله د (شکر) کلمه راووته. په پېل کې به د بوډا دا شکرونه په

غورونو ښه لگېدل، خو وروسته يې کليوالو ته دومره خوند نه ورکاوه او ځينو شوخو ځوانانو به لا ټوکې پسې کولې.

دوئ به په ټيټ غږ ويل "بوډا ته خدای ورکړه، په توده تاوځانه پروت دی، مفته ډوډۍ ور رسېږي، نو واورې ته به ولې نه وي خوشاله." بل به په ملنډو ورغبرگه کړه: "څه يې کوي! ځمکې به يې ډېرې وي .. ماشومانو هم "د واورې سړی" نوم پرې کېښود. دوئ به بوډا ته اشاره کوله، له نوي نوم نه به يې خوند اخیست او پټ پټ به يې خندل.

په پنځم سهار واوره ودرېده، کليوال بامونو ته وروختل او د درېيم ځل لپاره يې واوره واچوله، خو کله چې سترې ستومانه جومات ته راغلل، اورښت بيا پېل وکړ. بوډا تاویدونکو سپينو بڅرکو ته وکتل، په خوند يې وويل:

— مه کوه! مه کوه چې اووري!

دې خبرې ځينو سترو کليوالو ته خوند ور نه کړ، يو ځوان بې حوصلې شو او په خشکه يې وويل:

— کاکا! څه دې پکې ليدلي دي، کرار پروت يې، دا ځل به دې يوه بام ته ور وخېژوم، بيا به دا خبره ونه کړې.

يوه بل په ملنډو ورغږ کړ:

— څه يې کوي، ځمکې به يې ډېرې وي، د وچکالۍ غم ورسره دی.

په دې خبره څو ځوانانو وخنډل.

بوډا يوه شېبه غلی و، مايې سترگو ته وکتل، اوبښکې پکې رغيدلې، وروسته يې يوې ترخې خندا شونډې سره وېرې کړې، ورو يې وويل:

—بچيانو! زه نه ځمکه لرم، نه کور او نه هم کوم خپل پردی. اویاوو کلونو ته رسیدلی یم، ځکه نو د واورو د اچولو تمه هم مه را ته کوی، وچکالی ته هم دومره زړه نه خورم، خدای مهربانه دی، له لوړې به نه مرو، خو زه دا سپین بڅرکي د بل څه لپاره غواړم.

بودا غلی شو، کلیوالو ته یې وکتل، هغوی حیرانې سترگې ورته نیولې وې، بیرته یې سر وڅړید، یوه سره ساه یې واېسته، په خوابدي غږ یې وویل:

— تېر ژمی واوره کمه اووړېده، یواځې یوه میاشت پرته وه، خو بیا هم ښه و، د کلیو لارې بندې وې، تگ راتگ نه کېده، پښه یې نیوله، د موټرو، موټرسایکلو او ټانکونو سینې یې راگرځولې، کراره کراري وه، خو کله چې واوره ولاړه او لارې تورې شوې، گولی اووړیدې، زما ځوان زوی یې راوويشت او وینو یې د دیوال سیوري ته پرته واوره سره کړه. د واورې اوړیدو ته مه خپه کېږئ، دعا وکړئ چې ډېره وورېږي، هومره چې لارې د ډېر وخت لپاره بندې کړي، ژر ویلي نه شي او څو ورځې د وینو د توېدلو مخه ونیسي.

پای

د خیر کار

د ورځپاڼې مدیر راته وویل:

— د دفتر بودیجه کمه ده، غواړو چې څو تنه اضافه بست کړو، خو ته وروستی چانس لري، دا یو امتحان وگڼه، که دې زموږ په خوښه مرکه راوړه، کار ته دوام ورکولای شي.

چرت مې خټه شو، فکر په مخه کړم، په ښار کې مې د مرکې لپاره وړ څوک و نه موند، خپلې کوټې ته لاړم، یوه ملګري ته مې تلیفون وکړ، ده یو داسې ځای راوښود چې شتمن خلک ډېر پکې پیدا کېدل. ما هم بکس وټاړه، سهار وختې په موټر کې کېناستم او ماسپښین قضا ټاکلې ځای ته ورسېدم.

په یوه مساپرخانه کې مې کوټه ونيوله، بېرته لاندې راکوز شوم، د ولسوالۍ په بازار کې وګرځېدم، خړ دوکانونه وو او خلک کم ښکارېدل، څنګ ته یو لنډکروزر موټر ولاړ و، ور وګرځېدم، موټروان غټه لونګی تړلې وه، نېغ په نېغه مې وپوښتل:

—داسې څوک مې په کار دی چې دخیر یو کار یې کړی وي.

سړي په حیرانۍ راته وکتل، ورو یې وویل:

—سپین وغږېره، مطلب دې څه دی؟

—مانا داچې یا یې کوم پل جوړ کړی وي، یا یې کوم مکتب یا هم کلینیک ته ځمکه ورکړې وي، یا یې د خلکو لپاره د پاکو اوبو غم خوړلی وي او یا یې کوم بل داسې کار کړی وي چې عامو خلکو ته یې ګټه رسېدلې وي.

سړی یوه شېبه فکر په مخه کړ، بیا یې د یوه کلي نوم واخیست، ویې ویل چې هلته یوې موسسې یو مکتب جوړ کړیدی.

په خبره کې ورولویدم:

—موسسې پرېږده، عامو خلکو څه کړیدی؟

نېغ یې راته وکتل، تندۍ یې تریو شو او په خشکه یې وویل:

—لیونی خو به نه یې؟

خوله مې خبرو ته جوړوله چې موټر حرکت وکړ.

يوه شېبه و درېدم، بيا د خوراكي موادو د خرڅولو يوه دوكان ته ور ننوتم، دوكاندار پيسې شميرلې، له سلام وروسته مې خپله كېسه ورته تېره كړه، برگ يې راته وكتل او ويې ويل:

— حكومت څه بلا وهلى چې په خلكو يې جوړوې، څه بابا له كاره مې مه باسه.

نامېده مساپرخانې ته راستون شوم.

يوه شېبه مې پخپله كوته كې سر ولگاوه، د ماښام له لمانځه وروسته ډوډۍ ته ور كېښته شوم، په هوټل كې گڼه گونډه وه، خلك د يوه شل، دېرش متره غوړ او خيرن دسترخوان دواړو خواوو ته ناست وو، چا ډوډۍ خوړه، چا د كباب فرمايش وركاوه او ځينو نورو قابلي پلو غوښت. يواځې څلورو سپين ږيرو ته د بنوروا كاسې اېښې وې، دوى خوشاله ښكارېدل، د خوراك په وخت يې خبرې سره كولې او له غږېدا څخه يې پوه شوم چې حج ته روان دي.

زه هم دوى ته نږدې په يوه خالي ځاى كې كېناستم، وريچې مې راوغوښتې، د ډوډۍ له خوړلو وروسته سپين ږيرو ته ورنږدې شوم، د طبعي خلك راته واېسېدل، و مې ويل:

— زه په داسې چا پسې گرځم چې دخير يو كار يې كړى وي.

يوه وويل:

— څه يې كوي؟

— غواړم چې د اخبار لپاره مركه ورسره وكړم، د دفتر مشر شرط راته اېښى، كه مې داسې څوك وموندل خپل كار ته دوام وركولاى شم، كه نه شپي مې.

د خدا غږ پورته شو، څلورو واړو ښه شېبه و خندل، وروسته يوه له نساوارو په ډكه خوله وويل:

—بېکاره دې بولم.

يوه بل له خپلې خولې ساختګي غاښونه راو اېستل، د ځادر پېڅکه يې پرې تېره کړه،
بېرته يې د وريو پر سر کېښودل، ورو يې وويل:

—هسې ځان مه پازابوه، که زما منې، لاړ شه او په کوم بل کار پسې وګرځه.

مخ مې ور واړاوه:

— خو ما اورېدلي چې په دې ځای کې ډېر آباد خلک اوسي، زياتره يې په بهر کې دي
او ښه عايد لري.

— ته سم وايې، زما خپله درې زامن په خارج کې دي، د الله فضل دی، کار يې جوړ
دی، دوکانونه لري، خو هرڅه چې وي، پخپله يې پيدا کړيدي، زحمت يې ايستلی،
خلک په بلا وهي، څه يې کوي؟ هه!

زه غلی شوم، دوی يوه شېبه د حج د ثوابونو په اړه خبرې وکړې، وروسته لمانځه ته
روان شول.

خواشینی وم، تمه مې ختلې وه، خپل کار مې له لاسه وتلی راته ښکارېده، خو
وروسته مې يو سړی تر څنګ کېناست، له رنگه تور و، په غاښونو کې يې خلی واهه،
ورو يې وويل:

— ما ستاسو خبرې واورېدې، زه خپله ددې ځای يم، خو د سورليو موټر لرم، ډېر
وطنونه مې ليدلي دي، داسې سړی دلته نه شې موندلی.

په حيراني مې وپوښتل:

ولې! په ټوله سيمه کې داسې څوک نشته چې نورو ته يې خير ور رسيدلی وي؟
دلته خو پيسه داره خلک ډېر دي.

سړي هوتلي ته ورغږ کړل! ماته يې وکتل، ورو يې وويل:

—چای درته راوغواړم؟

—هو

—شین که تور؟

—فرق یې نشته

هوټلي ته یې مخ وړ واړاوه، چیغه یې کړه!

—دوې شنې

وروسته یې راته وکتل، ورو یې وویل:

—په دې خبرو پسې مه ګرځه، ما درته وویل، که په ټول ولایت کې وګرځې داسې
څوک به ونه مومي.

سړی غلی شو، د سدری (واسکت) جیب ته یې لاس کړ، سګرټ یې راو ایستل،
قوطی یې راته ونيو او ویې ویل:

—سګرټ؟

د سر په اشاره مې پوه کړ چې نه یې څکوم.

ده یوه سګرټ ته د اورلګیت دانه ونيوله، له خولې یې سپین لوګی ووت او ویې ویل:

—پښتانه چې شتمن شي دوه کاره کوي، دوهم واده او بدې، یوه بله به درته وکم، هر
یو یې دوه درې موټره لري، نور خیر یې ونه رسید، څو کلیوته غزیدلي ټول سړکونه
یې خراب کړل.

خواشیني مې نوره هم ډیره شوه، فکر په مخه کړم، د سړي په غږ مې جټکه وخوړه،
ویې ویل:

— په یاد مې شو، تېر منی مې یوه ځای ته مساپر یوړل، په یوه کور کې مې شپه شوه، د کور خاوند د خپل یوه کلیوال صفت راته کاوه، ویل یې چې د خیر سړی دی، د ثواب لپاره یې یوه ژوره څاه کیندلې، ټول کلیوال اوبه ورته وړي. په زړه کې مې خوشالي راټوله شوه.

موټروان وویل:

— خو ځای یې لیرې دی، بل ولایت ته به پسې ځي، شپږ ساعته مزل غواړي. په بیره مې وویل:

— پروا نه کوي، ته یې ادرس راکه.

ادرس مې ولیکه، له سړي مې مننه وکړه او خپلې کوټې ته لاړم. د شپې تر ناوخته وینس وم، د خوشالی له لاسه خوب نه راته او ځان مې بېرته په دفتر کې لید.

سهار وختي دموټرو اډې ته لاړم، ټوله ورځ مو په سټرو لارو مزل وکړ او غرمه د ولایت په مرکز کې له موټره کښته شوم. تر کلي مې درېست موټر ونيو، کله چې ټاکلي ځای ته ورسیدم، د کلي نیمایي اوسیدونکو د څښاک د اوبو د نه درلودلو له امله کډه کړې وه. حیران شوم، په پوښتنه مې ژوره څاه وموندله، خو د واټر پمپ کوټې ته غټ کولپ ور لويدلې و. چا راته وویل چې په دې کلي کې ټول خپل سره پراته دي، درې میاشتې مخکې د څاه خاوند له خپلو تربرونو سره په یوه کوچیني خبره وخورل، له هماغه راهیسې یې ماشین ته کلپ وراچولی او هیچاته اوبه نه ورکوي.

حیران وم چې څه وکړم، خواشینی وم، سترگې مې ډکې ډکې کیدې، خو نه پوهیدم چې دا خپګان مې د خپلو خلکو او وطن د بدبختۍ له لاسه و، که مې خپل کار په خطر کې لید.

پای

کبله

اووه کلنې نجلۍ کبلو ته وکتل، له خونده ډکې ورته ښکاره شوې، خپل نیکه ته یې سترگې وړ واورولې، هغه د کراچۍ (ریږی) پر یوه خنده ناست و، پښې یې خړیدلې وې او خپلو پلاستیکي شکېدلو چوټو (خپلیو) ته یې کتل. نجلۍ ورو یوې کبلې ته

25

لاس ور وغځاوه، خو په خيرنو گوتو يې يوه نړۍ لښته ولگېده او په بېرته يې لاس ور ټول کړ.

بوډا چيغه کړه!

—مه!!!

نجلی مخ واړاوه، گڼې گونې ته يې وکتل، خلک يوې او بلې خوا ته روان وو، يوه ماشوم آيسکريم ته ژبه را ايستلې وه او په خوند يې څاته.

بيا يې ترڅنگ يوې بلې کراچۍ ته وکتل، له کبلو ډکه وه او د يوې غټې کبلې پر يوه تور ځای يوه بمبره (غومبسه) ښکارېدله. نجلی له ځان سره وويل:

—کاشکې چې بمبره وای!

دا وخت يې د خپل نيکه غږ واوريد:

—گوره بچو! دا کبلې د خرڅلاو لپاره دي، که يې په خپله وخورو، په تاوان کې به روان يو.

نجلی بوډا ته وکتل، مخ يې له ننوتو گونځو ډک و، سترگو يې چڅري را ايستلې وې او په زړه پورې يې څو تاره سپين وېښته څړيدل.

نجلی په خوابدي غږ وويل:

—ورې يم!

بوډا يو سوړ اسوبلی ويست، خوله يې خبرو ته جوړوله چې ترڅنگ يې يو کرنگ شو. د تلې (ترازو) يوه پله لنډه را تاوه شوه، څو ځله په خپل ځان راوگرځيده او د سړک څنډې ته په يوه خوسا ډنډ کې ړنگه شوه. بوډا په بېرته خپلې پښې پر ځمکه ولگولې، په ټول قوت يې کراچۍ تېله کړه، څنگ ته شو او پياده رو ته نږدې يې کراچۍ

ودروله. نجلی هم په لاس کې نېولې خپلې بېرته په پښو کړې، یوه ترافیک ته یې اشاره وکړه، نیکه ته یې وکتل او په سترې غږ یې وویل:

— ده ولي په خلکو پسې لښته را اخیستې ده؟

د بودا خړې شونډې و خوځیدې:

— ځکه چې کراچیو د موټرو لاره بنده کړې ده.

— نو خلک ولي وهي، هاغه هلک وینې ژاړي، تله یې په اوبو کې پرته ده.

بودا غلی و.

نجلی کېلو ته وکتل، په کوچنیو او مړاوو کېلو کې یې تر ټولو غټه کېله په نښه کړه، نیکه ته یې وکتل او په خواره خوله یې وویل:

— یوه کېله را واخلم!

بودا غلی و.

نجلی څه ونه ویل، خو شېبه وروسته یې د نیکه پوست غږ واورید:

— قول ده، که مې دوه درجنه خرڅې کړې، یوه یې ستا.

نجلی کین لور ته وکتل، نورو میوو پلورونکو چیغې وهلې او په لوړ غږ یې روان خلک د میوو اخیستلو ته وربلل.

نجلی خپل نیکه ته وکتل او ورو یې وویل:

— ته ولي چیغې نه وهي!

بودا چیغه کړه!

— کېلې واخلي، کېلې! ارزانه شوې، درجن په څلوېښت اوغانی!

دا وخت توخي واخیست او غلی شو.

نجلی وپوښتل:

—خلو بښت اوغانی ډېرې روپی دې؟

بوډا هغې ته وکتل:

—هو، بچو! د پنځو ډوډیو بیه ده.

—نو دا کبلې به په دومرو ډېرو روپو خرڅې شي؟

بوډا یوه فاتحانه موسکا وکړه، یوې او بلې خوا ته یې وکتل، په ټیټ غږ یې وویل:

—اصلې بیه یې دیرش اوغانی ده، که درجن پنځه ویشته راته جوړې کړي، بیا هم په

گټه کې یو، خو گوره بچو! دا تجارت دی، بیه به ورو ورو را ټیټوو.

داوخت یو تنکی ځوان د کراچۍ ترڅنګ ودرېد. د نجلی سترگې وځلېدې، ځوان د

کبلو بیه وپوښتله، بوډا په بیړه وویل:

—خلو بښت اوغانی.

ځوان روان شو.

بوډا پسې ناره کړه!

—پنځه دېرش! راشه! دېرش. خو ځوان یوې بلې کراچۍ ته ودرید او شپبه وروسته یې

پلاستيکي کڅوړه له کبلو ډکه کړه.

د نجلی په تندي کې یوه نرۍ گونځه پیدا شوه. د کبلو پلورونکي ته یې په کرکه

وکتل. هغه پیسې شمیرلې او تندي یې ورین ښکارېده.

نجلی یو غږ واورید:

—درجن په څو دی؟

مخکې تر دې چې بوډا خوله خبرو ته جوړه کړي، نجلی په بیړه وویل:

—پنځه ویشته.

بوډا هغې ته وکتل، په سترگو کې یې غوسه ښکارېدله، خو په خوله یې څه رانه وړل.

سړي د يوې پلاستيکې کڅوړې غوښتنه وکړه.

بوډا د خواست په ژبه وويل:

—لويه که وره؟

—چې دوه درجنه پکې ځای شي.

د نجلۍ سترگې وځليدې، په بېړه يې کبلو ته وکتل، مخکې په نښه کړې کبله يې ور واخيسته، بوډا څه و نه ويل، سړی د کبلو په شميرلو بوخت و چې يوه په عمر پخه ښځه يې تر څنگ ودرېده. هغې په غوسه وويل:

—څه کوې! دا هم کيلې دي! ميلمنو ته مې شرموې که څه!

سړي کيلې په خپل ځای کېښودې او له ښځې سره يوځای روان شو. بوډا نجلۍ ته وکتل، د هغې خوله ډکه وه، سترگې يې نه رپيدې او په وېره يې خپل نيکه ته کتل. بوډا يوه شېبه غلی و، بيا يې شونډې يوې خوړې موسکا سره وېړې کړې او په مينه يې د نجلۍ پر خړو او خيرنو وينتو لاس تېر کړ.

پای

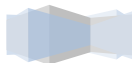

اوسپنه

موټر ودرېد، مساپر كېنښته شول، تر بس را تاو شوم، موټروان پنچر ټاير ته كتل. شاوخوا مې سترگې وغړولې، سپېره دښته وه، شمال لور ته خړ غرونه پراته وو، په لمنو كې يې خام كورونه خوځېدل، حركت يې درلود او داسې ښكارېدل لكه په هوا كې چې ولاړ وي.

گرمي ډيره وه، له ځمكې تاو پورته كېده او سړك ته نږدې سپاندې په دوړو سپېرې وې.

شل - يو نيم شل گامه ليرې، د سړك د تورې ليكې پر غاړه درې خړې كوټې ولاړې وې، خو مساپر هغې خواته روان وو، زه هم ورسره ملگرۍ شوم، په دې خړو كوټو كې خوراكي مواد خرڅېدل، يوه دوكان ته ور ننوټم، يو بوتل اوبه مې واخيستې، هوا ډپه وه، بېرته د باندې ووتم، د ماشومانو خنداوې مې واورېدې، تر دوكان راتاو شوم، دوه واړه ماشومان د دېوال سيوري ته ناست ول، دوو هندوانه خوړه او تر څنگ يې په ډېران كې يوې تورې خړې خوله وهله... ماشومانو ته مې وكتل، يو هلك و او بله هم نجلۍ، دواړه خړن وو، خپولي وينښته يې درلودل او په سپېرو خېرو كې يې تر خولو را تاو شوې لنډې ليكې ښكارېدلي.

دواړو په خپلو تېرو نوکانو هندوانه جلا کوله، کله چې به یې لاسونه خولو ته کړل، له خیرنو ګوتو به یې سرې اوبه وڅڅیدې. وروسته یې په هندوانه جنګ شو، هلک د نجلی څڼو ته لاس ور واچاوه، هغې چیغه کړه، پر ځمکه یې ګوتې وتپولې، یوه وړه تیره په ګوتو ورغله، هلک د هغې څنې پرېښودې، سر یې ټیټ کړ او تیره زما پر ورانه ولګېده.

دواړه غلي شول.

ومې ویل:

—ولې جنګ کوئ؟

سرونه یې وڅړېدل، یوه شېبه غلي ول، وروسته بېرته د هندوانې په خوړلو بوخت شول.

خرې ته مې وکتل، له ځولې تېرې اوسپنې راوتلې وې.

د هلک له کاوړه ډک غږ مې واورېد!

—سوکه سوکه یې خوره!

سترګې مې ورواړولې، نجلی ته یې برګ برګ کتل... له هلک نه مې وپوښتل:

—دا دې څه ده؟

پرته له دې چې راته وګوري، شونې یې وڅوڅېدې:

—خور

—نو بیا یې ولې وهې؟

کوم ځواب مې وانه وړېد.

و مې ویل:

—چېرته اوسی؟

نجلی د غره لمنو ته اشاره وکړه.

ومې پوښتل:

نو دلته څه کوي؟

نجلی خړې ته وکتل، په وره ژبه یې وویل:

اوسپنې مو راوړي، خرڅوو یې.

خړې ته ورنږدې شوم، څولی د مرمیو له پوچکو، تېرو چرو او د چاودلو راکټونو له کپرو ورو اوسپنو ډکه وه.

ومې ویل:

دا مو له کومه کړې؟

دواړو یوبل ته وکتل، هلک وویل:

څو ورځې مخکې د حسن خېلو په کلي کې جنگ و، دا مو له هغه ځایه راټولې کړې.

نجلی په خبره کې وړولوبده:

درواغ مه وایه! دا خو مو د ابو له کلا راوړې.

ومې ویل:

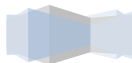
له هر ځایه چې وي، خو د دارنگه اوسپنو ټولول خطرناکه دي، کیدای شي کوم ماین یا روغه مرمی پکې وي.

دواړه یوبل ته موسک شول، د هلک شونډې و خوځیدې:

موږ یې پېژنو، دا ډېر وخت کیږي چې دا کار کوو.

په حیرانۍ مې وپوښتل:

ډېر وخت!

هلک د غره په لمنو کې پر تو کلیو ته اشاره وکړه، په خوند یې وویل:
_هله ته هر وخت جنگونه وي، طیارې راځي، بمبار کوي، ټول کلي له اوسپنو ډک دي،
که سل خرې ورنه بار کړې ام نه خلاصیږي.
يو ځل مې بيا اوسپنو ته وکتل، يوه تېره چره په وچو وینو سره وه، په حیرانۍ مې
وویل:

_دا مو له کومه کړه؟
د هلک غږ مې واورېد:
_د يوه پسه په ورانه کې بنده وه.
نجلۍ په خشکه وویل:
_درواغ وايي! د يوې ښځې له نسه یې راواېسته، هغه مړه وه.
بدن مې زیر شو، يو دروند غږ مې واورېد، دوه ټيټې هلیکوپترې مو پر سر تېرې شوې،
ماشومانو په ځیر ځیر پسې کتل، هلیکوپترې د غره خواته گړندۍ روانې وې،
موټروان هارنونه وهل.

پای

اوږد فکر

حیران شوم. زما ملګري دوهمه کوزده کړې وه. کله چې مې له دوو کلونو وروسته دهغه دکور د دروازې ځنځیر وشرنگاوه، ده کلکه غږ راکړه. بیا یې لاس نیولی کور ته بوتلم. پر یوه پلاستيکي فرش تېر شوم. پر زړه توشکه کېناستم او ملګری مې له کوتې ووت. خو شېبه وروسته څلور ماشومان له څو مچانو سره یوځای کوتې ته راننوتل. دوی په ونه کې دومره توپیر نه سره درلود. له رنگه هم سره ورته وو. ټول خوار، ډنګر او خیرن ښکارېدل. دیوه پزه بهېدلې وه. دوهم پرتوګ نه و اغوستی. د دریم غاړه او غوږونه له سرو دانو ډک وو او دڅلورم په غاړه هم څو پېپلي ژېړ پیاز را څړېدل.

دوی ټول زما تر څنګ کېناستل. لومړی یو څه ارامه وو، خو وروسته یې خوځېدا ډېره شوه. بیا پر ما راټول شول. یوه مې لاسي بکس ته لاس ور وغځاوه. بل مې دکورتی په جېب را اخته شو او نورو دوو هم هڅه کوله چې ګړی رانه خلاصه کړي. ما خپل جېبونه سره راټول کړل. څو ځله مې کوچني کوچني لاسونه پورې وهل او بیا مې تندۍ ورته تریو کړ، خو ددوی تمه نه رانه خته.

زړه مې په تنګ و، بیا مې خپل جېبونه ولټول. څو د نخود دانې مې وموندلې. کله چې مې له جېب نه لاس را ویست، لاس ته مې په هوا کې لاسونه را ولوبدل. چاره نه وه. نخود مې په غولي تیت کړل، دوی هم په بیره حمله پرې وکړه. یو په څو دانو ورپرېوت. بل تر خیرنو څنو ونيو. او دوو نورو هم په بیره بیره لیرې لویدلې دانې خپلو خولو ته اچولې.

په کوټه کې یو شور و. چا ژړل... چا دبل پر مخ نوکراغې لگولې او بل هم هڅه کوله چې ډېرې دانې تر خپل ټټر لاندې کړي.

دې نندارې ډېر وخت دوام ونه کړ. کله چې زما ملگری په وره کې ښکاره شو، دهغه یوې چينغې ماشومان غلي کړل:

—ووخئ دسوډر زامنو!

ماشومانو منډه کړه او له کوټې ووتل. ملگری مې زما ترمنځ یوه توره چاپچوشه کېښوده. د پیالو د ډکولو پر مهال یې په خندا وویل:

—باد له ډېره وخته!

ما وخندل:

—څنگه یې کېي؟ ښاري ژوند دی. مصروفیتونه ډېر دي. اوس مې هم ترور ناروغه ده. باد له دوو کلونو دهغي د پوښتنې لپاره کلي ته راغلم.

په خبره کې راولوېد:

—او فکر دې وکړ چې راځه، له زاړه یاره دې هم یو احوال واخله.

ومي خندل:

—همداسې ده.

یوه شېبه غلی وم، خو بیا مې په خندا وویل:

—وه هلکه! دوهم واده ته دې څنگه زړه ښه کړ؟

ده یو سوړ اسویلی ویست:

—څه یې کېي، مجبوري ده، که نه اوس مې هم ځمکه ورته وپلورله.

حیران شوم:

—څه مجبوري؟

په خواشینی یې وویل:
— کډه مې ناروغه ده، نور ماشومان نه شي راوړلی.
خوله مې وازه پاتې شوه:
— څه کېي ظالمه! په پنځو کلونو کې خدای څلور ماشومان درکړل. نور څه غواړې؟!
ده وخنډل. ژېړ غاښونه یې ښکاره شول او خړې شونډې یې وخوځیدې:
— زوروره! خدای دې دسپرو کمی نه راولي.
ومې ویل:
— ولې؟ همدا څلور زامن دې بس نه دي؟ دوئ سم وروژه، مکتب ورباندې ووايه او
دکار خلک ورنه جوړ که.
خندا یې زور ونيو:
— ته هم اجبې خبرې کوي. په تربرونو کې له سپرو پرته ژوند نه شي کیدای. څلور تنه
به نو څه وکړي؟
حیرانتیا مې لاپسې ډېره شوه. ده له چایو یو غوړپ وکړ اوزياته یې کړه:
— ډېر جنجالونه مې تر مخ پرانه دي.
په حیرانتیا مې وپوښتل:
— څه جنجالونه؟ اوس خو دادی ارام ژوند لرې او بیا دجنجالونو یې له ډېر اولاد سره
څه؟ ډېر ماشومان خو لا ډېر جنجالونه لري.
داځل یې په زوره وخنډل. په اوږه یې لاس راکښود او هماغسې یې په خندا کې
ووویل:
— ای ساده گله! دعا کوه چې خدای نور زامن راکړي، ډېرې دعوې مې مخې ته پرتې
دي.

يوه شېبه غلی شو. پټکی يې له سره ليري کړ. په خپلو تورو څڼو کې يې گوتې تېرې
کړي او په جدي لهجه يې وويل:
_ که خدای کول، لومړی به د حاجي بازو ملا ورماتوم. دی په خپلو چڅړنو زامنو ډېر
غره دی. بيا به دکلي ميراو دکارېزه په اوبو کې منډم، ډېره ژبه وهي. وروسته به له
ملک سره حساب کتاب کوم، ځمکه يې مفته رانه واخيسته او بيا به ټول کلي ته وایم
چې اوس مونو لاس خلاص او توره مو تېره.
ملگري مې له وروستۍ خبرې سره په ملايو دروند سوک راکړ او په خدا يې وويل:
_ تل اوږد فکر وهه! چې سړي مې ډير وي، بيا به کوم د نر زوی زما مخې ته ودرېږي؟
هه!!

پای

قاتل

((يو قاتل په اعدام محکوم شو!))
دا عنوان د ورځپاڼې په لومړي مخ کې ليکلی و.
نوره ليکنه مې ولوسته:

((تېره مياشت يوه بېسواده كليوال د ښار مشهور ډاکټر ... پر سگرت دانی وويشت، ډاکټر پر سر ولگېد، ځای پر ځای يې ساه ورکړه، قاتل له مقاومت نه پرته پوليسو ونيو، پرون يوې محکمې د پانسي حکم ورته واوراوه.))
ورځپاڼه مې پر مېز کېښوده، له ځان سره مې وويل:

— آفرين! دې ته وايي عدالت، دا وحشي بايد خپله سزا وويني!
نور مې سر پسې ونه گرځاوه. وړی وم، کانتین ته لاړم، ديوه برگر فرمايش مې ورکړ، تيارېدا يې دوه— درې دقيقې وخت غوښت، ماته شوم، ملگری مې مخامخ پر څوکی راته کېناست، چپس يې راوغوښتل، ورځپاڼه يې پر ميز وغورځوله، ماته يې وکتل، ورو يې وويل:
دا خبر دې لوستی دی؟

سترگې مې ورواوولې، گوته يې پر هماغه عنوان اېښې وه:
((يو قاتل په اعدام محکوم شو!))

ورو مې وويل:

— هو! عدالت بايد همداسې وي!!

دی يوه شېبه غلی و، وروسته يې شونډې وخوځېدې:
ورور يې راغلی و، ويل يې چې وکالت يې په غاړه واخلم! دوی دبلې محکمې غوښتنه کړې!

يوه هلک د اخبار په کاغذ کې تاو شوی برگر راته ونيو. خوند يې بد نه و، خو ترشي يې ډېره پکې اچولې وه.
په ډکه خوله مې وويل:

— نوڅه ته گوري؟

ملگري مې اوږې پورته واچولې، شونډې يې وخوځېدې:
_نه شم کولای!
ومي خندل:
_غوږه گوله نه ده، که څنگه؟
ويې ويل:
_نه! بڼې پيسې راکوي، خو وخت نه لرم، درې دوسيې راته پرتې دي!
داوخت يې ناره کړه!
_چپس نه شول، د غوايي غوښه شوه!
د هلک غږ مې واورېد:
_دا دی له کړايي مې راويستل!
ملگري مې سر وخوځاوه، ماته يې وکتل، ورو يې وويل:
_په دې ورځو کې کومه دوسيه پرمخ وړې؟
_خواب مې ورکړ:
_هيڅ! بېکاره يم!
ويې ويل:
_نو څه ته گوري! دا دوسيه ته واخله!
د هغه وړاندیز مې خوښ شو، دقاتل دورورد مبايل شمېر ه مې ورنه
واخيسته، برگړ مې وخوړ او په بېړه پورته دفتر ته وختم.

* * *

په يوه اوږد او تنگ دهلیز کې په يوه عسکر پسې روان وم، دواړو خواوو ته
نمجن سمیټي دیوالونه وو، سور بوی ترې لټېده... عسکر ښي لور ته
وگرځېد، په هغه پسې مې گرځېدې گامونه واخیستل... زینې ښکته شوې
وې، لاندې خور شوم، تپه تیاره وه، د عسکري بوټونو په ټکا پسې تلم، د یوې
درنې دروازې د خلاصېدو غږ پورته شو، عسکر وویل:
—دې خواته!

ور مخته شوم، یوه شېبه ودرېدم، سترگې مې له تیاري سره اشنا شوې، یوه
وړه کوټه وه، کوچنۍ دريځه یې درلوده، په دريځه کې پنډه سیخونه ولاړ
ول.
عسکر وویل:

—یو پاو وخت لرې!
له کوټې ووت، دروازه پورې شوه.
کونج ته مې وکتل، یوه سپرې تر ځان پټو تاو کړې وه، غولي ته یې وچې
سترگې نیولې وې...
مخامخ ورته کېناستم، ورو مې وویل:

—زه وکیل یم، ما ستا له ورور سره خبرې وکړې، هغه غواړي چې ستا پر
دوسیې له سره غور وشي.
ماتله شوم، خوسپرې کوم غبرگون ونه ښود، هماغسې ځړېدلی سر ناست و.
ورو مې وویل:

—گوره! موږ دومره وخت نه لرو! زه ستا وکیل یم، په محکمه کې باید له تا څخه دفاع وکړم، کېدای شي چې سزا دې راکښته شي، خو اول باید په خبره پوه شم، کیسه څه وه؟ تا ولې ډاکټر وواژه؟
نېغ یې راته وکتل... پوخ ځوان و، سترگې یې پرسېدلې ښکارېدلې، گڼه توره ږیره یې درلوده، لونگی یې تړلې وه.

ورو یې وویل:

—څه گټه به وکي؟ ما...

په خبره کې ورولوېدم:

—دا قانون دی، ته د دوهمې او دریمې محکمې غوښتنه کولای شي، زه به هڅه وکړم چې د اعدام سزا دې په قید واوړي، پنځلس کاله، شل کاله، فرق نه کوي، ژوندی خو به یې!

ویې خندل، خو خندا یې ډېره ترخه وه.

حوصله مې سرته راغله، په کاوړ مې وویل:

—تا ولې د ښار مشهور ډاکټر وواژه؟

خدا بې زور ونيو، ښه شېبه یې وخندل، ما په حیرانۍ ورته کتل، سپړی د اعصابو له خوا سم نه شو راته ښکاره، خو وروسته یو دم غلی شو، ورو یې وویل:

—هغه قاتل و!

په حیرانۍ مې ورته وکتل، ومې ویل:

—ته څه وایي؟! هغه د ښار مشهور ډاکټر و، ښه نوم یې درلود، په عزت یادېده!

یوه شېبه یې راته وکتل، وروسته یې یو دم وخندل، په ملنډو یې وویل:
— څه وکیل صیب! څه! زما غم مه کوه! نه مې یې په کار!
دې سپکاوې خوند رانه کړ، په غوسه مې وویل:
— زه له ډیرو مجرمینو سره غږېدلې یم، خو ته په ټولو کې ناپوه یې، په خپل
خیر نه پوهېږې!
له دې سره ولاړ شوم، خو سړي د پطلانه تر پايڅې ونيولم، ورو یې وویل:
— کېنه! دومره تيزي مه کوه!
کېناستم.

سړی یوه شېبه غلی و، وروسته یې وویل:
— زه دهقان سړی یم، په چا مې کار نه درلود، یوه ګوله وچه، لنده رارسیده،
قناعت مې کاوه، له خپل ژونده راضي وم.
دوه میاشتې مخکې مې د ژني زوی په ګېډه درد شو، اول یې درد کم و،
دومره سر مو پسې ونه ګرځاوه، خو وروسته یې له درده ټوپکې شروع کړې،
مور یې بادیان ورته وټکول، توده خېسته یې پر نامه ورکېښوده، د کلي له
ملا یې تاويز ورته راوړ، خو ګټه یې ونه کړه، هلک لټ په لټه اوښت، ټوله
شپه ترې راګرځېدو، مور یې ژړل، تر سهاره وینې وو.
په سپېده چاود کې مو ګاونډیان خبر کړل، له بل کلي یې موټر راووست،
هلک مو د ولسوالۍ بازار ته ورساوه، هلته یواځې یو ډاکتر و، د غاښونو
ډاکتر، ویل یې چې د اپنډیسي علایم لري، باید ژر تر ژره ښار ته ورسول
شي.

له هماغه موټر سره مې خبره خلاصه کړه، پاڅه سپرک ته وختو، پوره یوساعت مو مزل وکړ، لمر نوی راختلی و چې ښارته راورسیدو، یه یوه درملتون کې مو د یوه تکړه ډاکټر پوښته وکړه، ادرس یې راکړ، هلک مو ډاکټر ته راورساوه.

سړی غلی شو، ما ورته وکتل، د دریځې په تته سپینه رڼا کې یې سترگې له اوبښکو ډکې وې... وروسته یې پزه پورته کش کړه، ورو یې وویل: هلک مو په یوه اوږده څوکی ځملاوه، ډاکټر یې سرته ودرېد، د هلک گېډه یې څو ځله کېکاږله... وروسته یې د هغه له مټه وینه واخیسته، پر کوچني کاغذ یې څه ولیکل، را یاده یې کړه چې وینه د معاینې له پاره لابراتوار ته یوسم!

هلته یې پوره پنځلس سوه اوغانی رانه یووړې، بېرته پورته وختم، ډاکټر نور ناروغان کتل، پاو وروسته نوبت راورسید، کاغذ مې ورکړ، سر یې وخوځاوه، ورو یې وویل:

— هلک اپنډکس دی.. باید ژر تر ژره عملیات شي.

بیا یې یو کاغذ راته ونيو، اوږد لیست و، ویې ویل چې دا سامان د عملیات له پاره دی، لاندې دواخانې ته ورشه!

په دواخانه کې یې یوه غټه پلاستيکي کڅوړه له ستنو، پختې، پلسترونواو... راته ډکه کړه، پاتې پیسې مې ورکړې، کله چې پورته وختم، ډاکټر بل کاغذ راته ونيو، کاغذ ته مې وکتل، په یوه ځای کې له دولسو سره درې ټکي لیکلي وو، نور پرې پوه نه شوم.

ډاکټر وویل:

— ته باید د عملیات له پاره دولس زره اوغانی تحویل کړې!
خوله مې وازه پاتې شوه، په بیرې مې خپل جېبونه ولټول، یو نیم سل اوغانی
راسره پاتې وې.
په منډه د هلیز ته ووتم، هلک لټ په لټه اوبښت، مور یې ژړل...
له موږ سره راغلو دوو کلیوالو ته مې د پیسو وویل، دواړو جېبونو ته لاس کړ،
یواځې دوه نیم زره اوغانی برابرې شوې.
بېرته ډاکټر ته ورغلم، ده یو ناروغ کوت... په خواږه خوله مې وویل:
— ډاکټر صیب! له موږ سره یواځې دوه نیم زره اوغانی دي.
برگ یې راته وکتل
د خواست په ژبه مې وویل:
— خیر دی، ته عملیات شروع کړه! زه به له کلي پیسې راوړم.
پرته له دې چې راته وگوي، ورو یې وویل:
— کاکا جان! دا شخصي کلینیک دی!
غوني مې زیږه شول، ډاکټر مې تر خرېلې زنې ونيو، هغه شاته شو، په خشکه
یې وویل:
— ته ولې نه پوهیږې، دا شخصي روغتون دی، دلته هر څه په پیسو دي.
له دې سره یې گډې ته وکتل، شونډې یې وخوځېدې:
— وخت نه لرم، که پیسې برابرولی شې، نو هلک به عملیات کړم، که نه بل
ځای مې وعده ده، باید د یوه ناروغ لیدو ته ورشم!

د هلك چيغه مې واورېده... كېناستم، پښو ته ور ولوبدم، خو هغه يو گام خټ ته شو، لاړ، خپله سپينه چپنه يې ويسته، بكس ته يې لاس كړ، تر مخ يې ودرېدم، په خواره خوله مې وويل:

— د خدای له پاره! درې، څلور ساعته وروسته دې پيسې وغواړه، خو... په خبره كې راولوبد:

— ته ولې نه پوهېږې! وخت مه ضايع كوه! لاړ شه او هلك يوه دولتي روغتون ته وسوه!

داوخت يو تيليفون ورته راغی، له سلام وروسته يې يودم وخنډل، په خبرو خبرو د ورسې خواته روان شو.

په بېره دهليز ته ووتم، هلك ارام پروت و، سترگې يې سپينې راختلې وې، لنډه لنډه ساه يې وهله...

د گاونډيانو په مرسته مو تر پښواو لاسو ونيو، پر زينو مو كېسته كړ، هلك مو د موټر په شاتني سيټ كې پرېست، په بېره دواخانې ته ورغلم، د يوه نږدې دولتي روغتون ادرس يې راته وليكه، د باندې را ووتم، تر موټر گڼي كسان راتاو ول، ورغلم، مېرمن مې پر پاخه سپر ك پرته وه، له خولې يې سپين ځگونه توبدل، موټر ته مې وكتل، يوه گاونډي زما د زوی ژامه ورتړله... پر سترگو مې تياره راغله، ساه مې بنده بنده كېده، سر مې دروند و، منډه مې كړه، پر زينو وختم، ډاكتر له شيشې څخه د باندې كتل، په تيليفون كې يې خبرې كولې، خنډل يې... لمون مې اور واخيست، د مېز پر سر يوه سگرت دانې ايښې وه، لاس مې ور وغځاوه، درنه راته واېسېدلې، فكر كوم چې له ډبرې جوړه وه، سگرت دانې مې پورته كړه، ټول زور مې په

نښي لاس کې راټول کړ، سگرتې داني د سپري پر ککړۍ ولگېده، اخ ته هم پاتې نه شو، سپينې سترگې راواوښت.
سپري غلې شو. ما ورته وکتل، له سترگو يې رڼې اوښکې روانې وې... وروسته يې سر پورته کړ، په ژړغوني غږ يې وويل:
_قتلونه مختلف دي، څوک يې برالا وژنې او څوک يې هم!!!
سپري يودم وژړل او خبرې يې پرې شوې.
پای

وېره

ما ډېرې وېرې ډېرې ځيرې لېدلې دي، خو کلونه ووتل، يوه څېره مې لاتر اوسه له ذهنه نه وځي.

دا پخوانۍ خبره ده، هغه وخت کوچنۍ وم، ډېر کوچينۍ، خو ښه مې په زړه دي، بدنۍ او چلمچي مې پورته کولای شوی، نېکه ته به ما لاسونه ور پرېمينځل. نیکه هډور سړی و، نه مې هېرېري، چنگ برېتونه يې لرل، چونداره کوچيانۍ کميس به يې اغوست او سپينې څنې به يې له ورېښمينې ژېرې لونگۍ راوتلې وې.

يو ماخوستن نیکه جومات ته ډوډۍ وغوښته، دا کومه نوې خبره نه وه، ده به ميلمنو ته په جومات کې ډوډۍ ورکوله. جومات د کلاه دروازې ته نږدې تر برج لاندې و، يوه اضافه خونه يې درلوده، دې ته به يې د سنتو ځای وايه، خو په اصل کې د کليوالو د ناستې کوټه وه، دوی به ترناوخته ناست ول، د ماخستن تر لمانځه وروسته به کورونو ته تلل.

په هغه ماخوستن ما ډوډۍ وروړه، په زړه مې دي، د ښوروا يوه کاسه وه. کله چې کوټې ته ورننوتم، له نیکه سره يو ډنگر سړی ناست و، له عمره پوخ ښکارېده، مونږی ږيره يې درلوده او گولې ته به يې خوله تر اندازې زياته خلاصوله.

دوی تر ناوخته ناست ول، خبرې يې کولې او کله کله به يې خندل. له غږېدا پوه شوم چې سړی له ليرې راغلی او نیکه له پخوا پېژني.

دوی تر ډېره له يوې او بلې وغږېدل، بيا د دروازې کړپ شو، تره مې له بستري سره کوټې ته راغی، ناڅاپه د ميلمه خبرې پرې شوې، ما وروکتل، څېره يې نيولې وه، په وېره يې وويل:

—زه دلته نه شم وېدېدای.

نیکه په حیرانی ورته وکتل، د میلمه شونډې وڅوڅېدې:

—ته خو پوهېږې! زه بدي لرم.

نیکه وخنډل:

—هیڅ خبره نه ده، دلته په امن کې یې، درې شواروزه لار دې وهلې، بیا هم وېرېږې!

د سړي تندي گونځې پیدا کړې، په خواره خوله یې وویل:

—د خدای له پاره! ما ته په کلاه کې ځای جوړ که، بام دې وي، غوجله دې وي، خو

دلته نه شم وېدېدای.

سړی یوه شپه غلی شو، وروسته یې نیکه ته وکتل، د خواست په ژبه یې وویل:

—تا بدي نه ده لیدلې، که نه دا خبره دې نه کوله.

پای

لېونی

بوډا وویل:

—ته یې نه پېژنې! د ملک تور لور ده، ما په پېغلتوب کې لېدلې وه، ښاپست یې نوم درلود، تور پېکی نومېده. پر هغې مین و.

یوې ښځې په بیره پر خپل مخ پورونې ورکش کړ، لېونی ته یې وکتل، په ډېران کې یې ګونډې وهلې وې، خپولې ږیره یې درلوده، ګرېښ یې شکیدلې و او له کثافاتو یې د سیروم کڅوړې او پلاستيکي ستنې ور ټولولې.

د ښځې سترګې له اوبکو ډکې شوې، تر ډېره یې لیونی ته وکتل، بیا یې د ټکری له کونجه بوډا ته سترګې ور واړولې، هغه دوه درې ګامه لیرې د یوه ځوان تر څنګ ناست و. وروسته یې په یوه تېرېدونکي سړي پسې، چې سپینه چپنه یې اغوستې وه، چيغه کړه!

—ډاکټر صیب! دا زموږ د خوارانو وار به کله را رسیږي؟ ټکنده غرمه دې کړه!

سړي کوم ځواب ور نه کړ.

بوډا په لوړ غږ وویل:

—مرداره مو کړه!

سړي په غوسه ور ته وکتل، څه یې و نه ویل او کلینیک ته ننوت.

د بوډا تر څنګ ناست ځوان وویل:

—سړی دې یوه روپی کړ.

بوډا څه ونه ويل ، له ځمکې يې يو خلکى ور پورته کړ او په خاورو کې د لیکو پر ایستلو بوخت شو.

د ځوان شونډې و خوځېدې:

—بنه ځواني يې ده.

د بوډا تندى تريو شو، په خشکه يې وويل:

—خود نو! د ورځې درې څلور شله مريضان گوري، سل اوغانى فيس اخلي، لمر يې نه دى لېدلې، ته زموږ غوندي کولبه پرې وکړه، بيا يې گوره چې د پالېز ډاروونکى ورنه جوړېږي که نه؟!

ځوان په خبره کې ور ولوېد:

—څه بابولاله وايې! ليونى در يادوم، ته ورته وگوره، هډور ځوان دى.

نبځې بې اختياره له خپل غوږ څخه وېسته ليرې کړل.

بوډا وويل:

—اوس خو لکه لوټه خر پر ښکاري، که تا په ژښتوب کې لېدلای وای، د گوتې غمى و، غمى!

ځوان يوه شېبه غلى و، بيا يې د خپلي سدرى جيب ته لاس کړ، شنه پلاستيکي وړه کڅوړه يې راوېسته، يوه چونډى نښوار يې تر ژبې لاندې کړل، ورو يې وويل:

—نومره دې خوومه ده؟

د بوډا تندي گونځې پيدا کړې:

—نه پوهېږم، نوم يې وليکه، خو وخت ډېر ووت.

وروسته يې دوو دريو نفرو ته اشاره وکړه، ورو يې وويل:

—دوى تر ما مخکې راغلي وو.

خُوان نِصوار تو کړل، خاورې يې پرې واړولې، لیوني ته يې وکتل، ويې ويل:
_ته يې کیسه راته وکه!
بوډا يوه شېبه غلی شو، ښځې رډې سترگې ورته نیولې وې، وروسته يې وويل:
_ درته و مې ويل چې د تور ملک په لور مين و، پلار يې نه ورکوله، نجلۍ يې د بل يوه
په نامه کړه، دی هم لیونی شو، بس!
_نو مینه خوک لیونی کولای شي؟
_نه پوهېږم، ورشه! لیونی به درته ووايي!
دا وخت د کلینیک په دروازه کې یوه تن چیغه کړه!
_د ملک تور لور، تور پیکۍ!
چا ځواب ور نه کړ.
سړي په لوړ غږ خپله خبره تکرار کړه!
_د ملک تور لور تور پیکۍ!
دا وخت یوې اووه کلنې نجلۍ د ښځې اوږو ته څنډ ورکړ، ښځې ټکان وخوړ، په بیړه
يې ورته وکتل، نجلۍ وويل:
_مورې! نوم دې نه اورې! نوبت دې دی.

پای

اولاد

کارغه په تنگه دره کې انگازې خورې کړې:

کاغ، کاغ، کاغ...

بېرته یې وزرې ولړزېدې، په خپلو ژېړو پښو یې زور وکړ، له تېرې پرېنې پورته شو، لاندې یې په دره کې د ولاړو کلیوالو پر سر یوه دوره وخوړه او د یوې ونې په یوه وچ ښاخ کېناست:

کاغ، کاغ، کاغ...

ولاړو خلکو سترگې ور واړولې، یوه تېرې ته لاس کړ. کارغه والوت، خو بېرته لنډ راوگرځېد او یوه هسکه یې دناسټي لپاره غوره کړه. داسې ښکارېده، چې په خوړ کې یې د خوسا غوښې له بوی څخه تمه نه خته.

وروسته په ولاړو خلکو کې یوه منډه کړه، ځای په ځای ودرېد، په بېړه یې مول خلاص کړ او په دره کې د کانگو او استفراق غږ پورته شو.

خلکو یو بل ته وکتل، ټولو خپلې لونگې تر پزو تاو کړې وې، په سترگو کې یې له خواشینۍ سره سره، کرکه هم پرته وه

وروسته د درې په پورتنۍ سر کې د وړو تیږو د ښوېدو غږ پورته شو، د خلکو غږې اوږدې شوې، یوه سړې منډې را وهلې... پټکۍ یې په غاړه کې ول ول پروت و او سپینه ږیره یې باد یوې خواته اړولې وه.

کله چې ډلې ته ور ورسېد، ځای پر ځای ودرېد، بیا یې څو لږزنده گامونه واخیستل، لوڅو پښو یې د خوړ په سپینو وړو تیږو دوینو سره ټاپونه پرېښودل.

بوډا د يوه پرمخي پراته ځوان سر ته ودرېد، لينگي يې ولږځېدل او کله چې يې خوار ځنگنونه پر وړو تيرو ولگېدل، د شنو مچانو بنگي شو. د بوډا چاودې او نرۍ گوتې د سړي پر اوږه ولگېدې، هغه يې ستوني ستغ را واړاوه، په ځير ځير يې ورته وکتل، د سړي تور او گاړگوتي ويښته سپيره وو، مخ يې شين او پرسيدلی ښکارېده او لوڅې تورې سترگې يې له ژېړو مېريانو ډکې وې.

بوډا يوه شېبه په ځير ځير ورته وکتل. بيا پر پراته سړي ور پرېوت، د هغه مخ يې په ښکلولو ښکلولو لوند کړ او په تنگه دره کې يوه تېره کوکه تاو را تاو شوه!

— اه زويه! اه زويه! اه.....

پای

دوه شپې

تیلیفون وشرنگېد...

پر تخت پر تې ځوانې ښځې سترگې رنې کړې، د خوب د گروپ په سره او تنه رڼا کې
يې ديوالي ساعت ته وکتل، د شپې يوه بجه وه، کوچني مېز ته ور وښویده، گوشي يې
پورته کړه او په خوبولي غږ يې وويل:

— څوک يې؟

غورې بې و تخنېد:

— اه! گرانې، زه يم.

ښځې يو اوږد اړرمی ويست، ورو يې وپوښتل:

— څنگه يې؟

— ښه يم، گرانې! ما وبخښه، پوهېدم چې ويده يې، خو څه وکم، ډېره مې يادېدې.

ښځې خبره ور پرې کړه!

— څه وخت راځي؟

مقابل لوري وويل:

— بس! د طيارې ټکت مې اخيستی دی، د تجارت کارونه دي، که خدای کول، درېيمه

به په کور کې يم.

ښځې يو سوږ اسويلی ويست، تندي يې گونځې پيدا کړې، خوله يې خبرو ته جوړوله

چې سړي وار ږومبی کړ:

— اه! گرانې! پوهېږې چې خومره درېسې خپه يم، اووه ورځې مې نه يې ليدلې، دا زما له پاره ډېر وخت دی، اه د زړه سره! ژوند له تا پرته خومره تريخ دی، هو رښتيا! نن مې د سرو زرو يوه ښکلې غاړگۍ درته واخيسته، ډېره قيمتي ده، الماس پکې کار شويدي، ستا له سپينې نرۍ غاړې سره ډېره جوړه ده، يوه بله به درته وکم، ما زموږ راتلونکي ماشوم ته نوم خوښ کړيدی، ښکلۍ نوم دی، خوښ به دې شي، درته يې ووايم!

ښځه په خبره کې ور ولويده:

— گرانه! ستا روغتيا ته اندېښمنه شوم، سترې به يې، ناوخته دی، اوس آرام وکه، سبا به سره غږېږو.

سړي په خوند وويل:

— دا دوه ساعته لټ په لټه اوږم، خو ستا پاکه او معصومه خېره مې تر سترگو سترگو کيږي، کله ويدېدی شم. پوهېږم، ته به هم تر ډېره زما په فکر کې وي، همداسې نه ده؟!

د ښځې شونډې و خوځېدې:

— همداسې ده.

سړي وويل:

— ښه گرانې، دادی ما ستا په ياد سترگې سره ور ورسټې، په دې هيله چې په خوب کې دې ووينم، زما په اړه فکر مه کوه! ښه شپه.

ښځې په بېره گوښۍ کېښوده، وروځې يې سره ورغلې، په خشکه يې وويل:

— احمقه!!!

د هغې ترڅنگ پراته ځوان څنگ بدل کړ، پرته له دې چې سترگې رڼې کړې،
شوندې يې وڅوځيږي:

—څوک و؟

—ځاوند مې، ويل يې چې درې ورځې وروسته درځم.

ځوان د هغې تر نرۍ، سپينې غاړې لاس تاو کړ، د ځان خواته يې ښکته کړه، ورو يې
ووويل:

—خوامه بدوه! دوه له خونده ډکې شپې خو لا پاتې دي.

پای

د مورگانو پاچاهي

ځوان مورک وویل:

— پلاره! د پنډر دا ټوټه ډېره خوندوره ده.

زور مورک د پنډر ټوټه ور واخیسته، تېره غاښونه یې پرې ټینګ کړل، اوږد وغځید او بیا یې سر پورته نه شو.

د ځوان مورک کوچنی ګردې سترګې له اوښکو ډکې شوې، ښه شېبه یې وژړل، بیا یې پر خپله اوږده لکۍ کارتن وډباوه او شېبه وروسته څو نري مورکان په کاغذ کې له جوړ شوي کوچني سوري څخه کارتن ته ور ننوتل. ځوان مورک امر وکړ چې د ده د پلار پرسیدلی جسد له کارتن څخه وباسي او د جوارو د پټي په یوه کونج کې خاورې پرې واړوي.

په لنډه موده کې آواز ه خپره شوه چې ځوان مورک خپل پلار وژلی، ده ته یې د پنډر په ټوټه کې زهر ورکړي او د جوارو د پټي اوسیدونکي مورکان یې د زاړه پاچا له ظلمه ژغورلي دي.

ځوان مورک امر وکړ چې د جوارو د پټي ټول اوسیدونکي مورکان دې لوی کارتن ته نږدې حاضر شي. د ده امر په لنډه موده کې پر ځای شو، یوه چاغ مورک د پیسې یو زنگ وهلی ټیمي بوتل وټنګاوه او په لنډ وخت کې لوی او واړه مورکان تر کارتن را تاو شول. دوی ټول غلي، ډنګر، عاجزه او وېرېدلې ښکارېدل. ځوان مورک د کارتن سر ته وخوت او په لوړ غږ یې وویل:

— ما د جوارو د پټي د اوسیدونکو مورگانو لپاره یوه لویه قرباني ورکړه، خپل پلار مې وواژه او تاسو مې د هغه له ظلمه خلاص کړئ.

له دې هیسته به د ظلم په نوم څه نه وي، امر کوم چې د غوړو د لوی ټیم دروازه خلاصه او ټول بندي مورگان خوشي شي. هر څوک حق لري چې آزاد ژوند وکړي، خواږه ولري او ان که د پاچا په ورځنیو کارونو کې کومه نیمگړتیا وويني، خپل غږ پورته کولای شي. زما لومړی گام به دا وي چې نوي وزیران و ټاکم، مخلص وزیران، داسې چې له عادي مورگانو سره کوم توپیر ونه لري، ټول خپل غږ اوچت کړای شي او د جوارو د پټي له حاصلاتو څخه په سمه او منصفانه توګه ګټه واخلي.

خو د دې کار لپاره ستاسو مرستې ته اړتیا لرم، زما د پلار د واکمنۍ په مهال لوږه وه، د خوړو لپاره څه نه موندل کېدل، خپلمنځی جگړې وې او د جوارو ډنډر ورو ورو وچېدل، مور به هڅه وکړو چې په ګډه دا پټی بیرته زرغون کړو او ټول د اسرا تمند ژوند څښتنان شو، مور د خپلو ګاونډیو نورو پټیو له اوسېدونکو مورگانو سره دوستانه اړیکې غواړو، د دوی کروندو ته په درنه سترګه ګورو او له دوی څخه هم تمه لرو چې د جوارو د پټي د حدودو درناوی وکړي.

ځوان مورک د اتحاد، د پټي د بیا زرغونېدو او د بیان دا زادی په اړه اوږدې خبرې وکړې، د ده هرې خبرې ته به د جوارو د پټي اوسېدونکو مورگانو خوشالۍ په بڼه خپلې لکۍ خوځولې او ژوندی دې وي ځوان پاچا، د ظلم اوتیارې دوره نوره تیره شوه، مور د خپل پټي ابادي غواړو او داسې نور شعارونه ورکول کېدل.

د ځوان پاچا لومړنۍ کار د دریو نویو وزیرانو انتخابول وو، ده هغه وزیران وټاکل چې د ده له پلاره یې ښه خوله نه وهله.

د پاچاهۍ په دوهمه ورځ يې په کارتن کې پروړه هو اړه کړه او کارتن يې د مهمو جلسو لپاره غوره ځای وگاڼه. د غوړو له تيم څخه هم هغه موړکان خوشې شول چې د ده د پلار د واکمنۍ پر مهال د جوارو له پتي څخه د غلا، له پاچا سره د مخالفت او د نورو موړکانو د ځورولو په تورونو نېول شوې وو.

د جوارو د پتي موړکان خوشاله ښکارېدل، دوی د زوړ پاچا له ظلمه خلاص شوي وو او خپله راتلونکې يې ښه ليدله.

ځوان پاچا هم تمه درلوده چې د جوارو پتي اباد و ويني، موړکان د پتي له ابادۍ سره مينه پيدا کړي او په راتلونکې کې ارام ژوند ولري. ده د جوارو د پتي اوسيدونکو موکانو ته زيری ورکاوه چې ډېر ژر به په نس ماړه شي او هر يو به په سوله کې ژوند وکړي.

ځوان پاچا يوه اوونۍ وروسته د عمومي کندو ور خلاص کړ او په کندو کې د پرتو جوارو يوه برخه يې د پتي پر موړکانو ووېشله، دا جوار د لسو ورځو لپاره بس وو، په دې موده کې يو موړک هم په خوراک پسې د باندې را ونه ووت، ټول په خپلو غارونو کې پراته وو، خوراک په اسانۍ ور رسېده او بدنونو يې واړگې پيدا کړې وې، خو کله چې ذخيره جوار خلاص شول او خوبولي د باندې را ووتل، پتي تر پخوا سپېره ښکارېده.

موړکان بيا تر کارتن را تاو شول، دوی د نورو خوړو خواست وکړ، خو ځوان پاچا د جوارو ژېړو بوتو ته اشاره وکړه او ويې ويل چې که دوی په گډه پتي ته له نږدې لښتي څخه اوبه ورخوښې کړي، د جوارو بوتې بيرته شنه کېدای شي. ده زياته کړه چې موړکان ډېر دي او په گډه پخپلو تېرو نوکانو دا کار کولای شي، خو د موړکانو لومړی شرط په کندو کې د پاتي جوارو ورکول وو.

پاچا د دوی خبره ومنله او له کندو څخه یې د یوې اوونۍ نور خوراک هم ورکړ، اووه ورځې نورې هم ووتې، خو پټی همداسې وچ پاتې شو.

په دریم ځل چې د پټي مورکانو د خوراک خواست وکړ، پاچا د دوی غوښتنه ونه منله، دلیل یې دا وو چې مورکان به ترڅو په سوال چلیږي، دوی باید په خپله کار وکړي، د پټي په زرغونېدو کې برخه واخلي او د خوراک لپاره یو څه ومومي.

د ځوان پاچا دا خبره د پټي په مورکانو ښه ونه لگېده او یوه پاچايي کفایته وگاڼه. دې سپکاوي وزیرانو ته غوسه وروسته او گنهگار مورک ته یې د سزا غوښتنه وکړه، خو پاچا په سره سینه وویل چې د پټي مورکان په ازاده خپل غږ پورته کولای شي او دا د دوی حق دی.

دریم ځل د پټي پر مورکانو په کندو کې پاتې ټول جوار وویشل شول، خو دوی د پټي له ابادۍ سره کومه دلچسپي ونه ښوده. د جوارو ډنډر ورو ورو وچېدل...

څه موده وروسته بیا خوبولي مورکان له خپلو سوږو را ووتل او تر کارتن راتاو شول. داخل د ځوان پاچا په خبرو کې ناامېدي ډېره لېدل کېده، ده په عاجزۍ وویل چې په کندو کې نور څه نه دي پاتې، د جوارو د پټي مورکان باید پخپله کار وکړي، پټی زرغون کړي او ځانونو ته خواړه پیدا کړي.

د هغه په دې خبرو د مورکانو غوسه راوپارېده، ځوان پاچا ته یې وویل چې له دوی سره یې کړې ژمنې پوره نه کړې، د مورکانو د خوړو غم یې ونه خوړ او د جوارو د پټي اوسیدونکو مورکانو ته یې هوسا ژوند ور په برخه نه کړ.

وروسته دوه مورکان په چټکۍ سره د کارتن سرته وختل، یوه د پاچا پر لکۍ خوله ور ولگوله او بل یې یو بریت ور وشکاوه.

د وزیرانو سترگې رډې راوختې، خو پاچا ارامی ته راوبلل، وروسته په کارتن کې یوه عاجله جلسه ونیول شوه، پاچا خواشینی و او د موضوع په حل پسې گرځېده. یوه زوړ وزیر د خبرو اجازه واخیسته، ویې ویل چې تر ډیره موږ پخپله ملامت یو، د پټي موږ کانو ته مو له حده تېره ازادي ورکړه، په دوی مو مفت خواړه ووېشل، سوالگر مو اموخته کړل او همدا علت دی چې دوی اوس پخپله په خوړو پسې نه گرځي.

یوه بل وزیر وویل چې د جوارو د پټي موږ کانو پخوا تر دې ډیر سخت ژوند درلود، لوړه وه، نېستي وه، جگړه وه، خوله پاچا څخه یې سترگه کېده، په سوال نه وو اموخته او هرڅه به یې پخپله موندل.

دریم وزیر یاده کړه چې هغه وخت قانون و، حکومت و، سزا وه، پوښتنه وه او مجرمین به په بند کې لوېدل، خو اوس داسې څه نه شته، ان بدیخانه هم نه لرو، هر څوک چې هرڅه غواړي تر سره کوي یې، لږ څه جدیت په کار دی، تېره ورځ د جوارو تر یوې لویې پانې لاندې یو موږک مړ پروت و، په غاړه یې کوم بل موږک خوله ور لگولې وه، خو چا یې پوښتنه ونه کړه.

زوړ وزیر د بندیخانې د بیا جوړېدو غوښتنه وکړه، خو پاچا دا وړاندیز ونه مانه او ویې ویل چې دی د سزا کلک مخالف دی.

په دې توګه ورځې تېرې شوې، حالات خراب شول، لومړی غلاوو زور ونیو، بیا وژنې شروع شوې او په پای کې د جوارو پټي په سپېره ډاګ بدل شو، د خوراک لپاره هیڅ هم نه موندل کېدل، لویو موږکانو به کوچني موږکان پټول او خوړل به یې.

نور نو د جوارو په پټي کې د سکون او ابادۍ په نوم څه نه وو پاتې، ګډوډي ډېره وه، وچې پانې په وینو سرې وې او ان د ګاونډیو پټیو موږکان به هم د جوارو پټي ته په رڼا ورځ ور تلل او کوچني موږکان به یې تښتول.

د ځوان پاچا خواشيني هم ورو ورو ډېر بدله، هره ورځ به ترڅه خبرونه ور رسېدل، غلاوې او قتلونه ډېر شوي وو، ګاونډيو تېری کاوه، د پتي وچېدو يې زړه خوړ، چا يې خبره نه منله او ان وزيران هم د پاچا د خبرو په وړاندې بې اعتنا وو. د پاچا برېت په لنډه موده کې سپين شول.

په پای کې ځوان پاچا بله چاره نه لېده، اړ شو چې له ګاونډيو څخه د خلاصون په هيله له يوې پيشو څخه مرسته وغواړي، پيشو په خوشالۍ دا وړانديز ومانه، دا به د جوارو د پتي په پولو ګرځېده او هغه موږک به يې خوړ چې له پولې به را اووښت، خو دې کار زحمت درلود، منډې يې غوښتې او بيخوبۍ ته ضرورت پېښېده، ځکه پيشو ډېره ژر سترې شوه، خو وروسته يې اسانه چاره وموندله، دا د جوارو د پتي په موږکانو روږدې شوه او په ډېرې اسانۍ سره به يې هره ورځ د پتي درې څلور موږکان تر ستوني تېرول. د پيشو په دې کار پاچا هم خبر و، خوله وېرې يې څه نه ويل.

ځوان پاچا په لنډه موده کې غمونو زوړ کړ، ملا يې کړوپه شوه او کله چې يو سهار وزيران کارتن ته ور ننوتل، پاچا په يوه کوچ کې ستوني تنغ پروت و، سترګې يې پټې وې، زړه يې غمونو درولي و او بدن يې پړسیدلی ښکارېده.

پای

بدمرغي

نجلی پر کټ ستوني ستغ پرته وه، کله کله به يې چيغه کړه، لاسونو ته ور لوېدلي
خُنځيرونه به يې وشړنگېدل، سر به يې پورته کړ او بدن به يې ټکان وخوړ. تر هغې
راگر ځيدلي کسان خواشيني وو، دوی په راوتلو رډو سترگوځوانې نجلی ته کتل او په
خېرو کې يې گونځې ښکارېدلې.

په ولاړو کسانو کې يوه چيغه کړنه!

—تور کوډگر ناوخته شو!

تر څنگ ولاړ سپري په عاجزی وويل:

—د پاچا عمر دې ډېر وي، په تور کوډگر پسې مو عسکر لېږلي دي، دوی د سهار په
خړه کې حرکت وکړ، اوس بايد را ورسېږي، سپېره غره ته تگ، يوه ورځ مزل غواړي.
پاچا خپله اوږده چپنه ورټوله کړه، روان شو، پر تخت کېناست، ځلېدونکې ژېړ تاج يې
له سره ليرېکړ او په خپلو اوږدو سپينو څڼو کې يې گوتې تېرې کړې. يوه شېبه غلی
و، وروسته يې ډډ غږ د مانۍ په لوی او هسک سالون کې انعکاس وکړ:

—که زما په لور څه وشول، تاسو به تر تبغ تېر کم.

دولاړو درباريانو سرونه وڅړيدل، په خېرو کې يې وېره ښکارېدله او وزيرانو خپل ژوند
په خطر کې لېد.

يو ساعت نور هم ووت، له اوږدو شيشو څخه مانۍ ته ژېړه رڼا رالوېدلې وه او د
درباريانو اوږدې زرينې چينې ځلېدلې.

د پاچا غوسه ورو ورو ډېر بډله، خولې يې ځگونه پيدا کړي وو او د خپلې اوږدې تورې تر طلايي موټ يې د بني لاس گوتې تاوې وې.

چوپه چوپتيا وه، کله کله به د نجلی لاسونو او پښو ته ور لوېدلو ځنځيرونو شرنگ وکړ، چيغه به يې له خولې را ووته او بېرته به بېسده پر بوته.

لمر په لوېدو و چې د مانۍ يوه عسکر د تور کوډگر د رارسېدو خبر ورکړ، پاچا ودرېد، وزيرانو د سالون لويې دروازې ته وچې سترگې نېولې وې او ټولو د تور کوډگر د راتلو انتظار اېست. شېبه وروسته يو زوړ سړی رانېکاره شو، دی تک تور و، گڼه ږيره يې درلوده او پر نری غاړه پورې يې په خر سپنسي پېپلو څو هډوکو ټال خوړ.

پاچا او درباريانو د احترام په بڼه خپل سرونه ټيټ کړل، خو تور کوډگر مخ وړ وا نه ړاوه، لاړ او د نجلی تر څنگ پر کټ کېناست. ښه شېبه يې هغې ته وکتل، د نجلی اوږده بانه نېغ ولاړ وو، تر سترگو يې يوه توره حلقه راگرځيدلې وه او پر سرو شونډو يې سپين ځگ پروت و. تور کوډگر خپلې زړې خورجينې ته لاس کړ، د انسان ککړی، د پښو دوه اوږده هډوکي او يو خيړن جام يې راويستل، وروسته ودرېد، له ځان سره يې څه وويل او تر کټ څو ځله را تاو شو.

پاچا په خواره خوله وويل:

زه په تور کوډگر باور لرم.

تور کوډگر هغه ته وکتل، خو څه يې ونه ويل، هماغسې يې شونډې خوځېدلې او دا سې کلمات يې تر خولې راوتل چې ولاړ خلک نه پرې پوهېدل.

د کوډگر شونډې تر ډېره خوځېدلې، بيا د نجلی تر څنگ کېناست، خورجين ته يې لاس ور وغځاوه، يو سپين بوتل يې راويست او کله چې يې د بوتل اوبه په جام کې

واچولې، له جام څخه یو تور لوګی پورته شو، له دې سره د نجلی سترګې رنې شوې،
ځنځیرونه وشرنگیدل او تور کوډګر چیغه کړه!

—اې شیطاني اروا! ته څه غواړې؟

د نجلی خوله له ځګونو ډکه شوه، تورو سترګو یې سوروالی پیدا کړ او شېبه وروسته
یې سترګې سرو وینو ونېولې. ناڅاپه یې له شونډو یو ډډ نارینه غږ راووت، دې غږ په
سالون کې د ولاړو کسانو زړونه ولړځول.

غږ وویل:

—تر ټولو بدمرغه انسان!

له دې سره د ځنځیرونو شرنگا پورته شوه، تور کوډګر په چټکۍ سره تر نجلی
راوګرځید، په لاس کې نېولې ککړۍ یې کنبسته پورته کړه او نامفهومه کلمات یې له
خولې را ووتل. د نجلی رنگ ورو ورو خپل عادي حالت ته راوګرځېد، سترګو یې
توروالی پیدا کړ او شېبه وروسته بېسده پریوته.

پاچا ور مخته شو، د چینې لستونې یې د خپلې لور پر خوله تېر کړ او بېرته په خپل
ځای ودرېد

تور کوډګر وویل:

—د پاچا پر لور جادو شوی، نجلی هغه وخت رغېدی شي چې تر ټولو بدمرغه انسان
وویني.

پاچا یوه شېبه غلی و، بیا یې وزیرانو ته مخ وړ واپراوه او امر یې وکړ چې تر ټولو بدمرغه
انسان ور ته پیدا کړي.

له لمر ختو سره ډولونه ودرېدل، جار چې په ښار کې کوڅه په کوڅه وگرځېد، ده یو لوی ښکر خولې ته نیولې و او چينې يې وهلې چې تر ټولو بدمرغه انسان دې په دربار کې حاضر شي.

په ماني کې پاچا او وزیران بې خوبه او خواشيني ښکارېدل، په ټولو سرونه ځړېدلې وو او د تور کوډگر له خولې څخه نامفهومه کلمات راوتل.

د هوا له تودېدو سره عسکرو احوال راوړ چې تر ټولو بدمرغه انسان يې موندلی دی. پاچا امر وکړ چې دا بدمرغه انسان دربار ته حاضر کړي. شېبه وروسته په يوه کټ کې داسې سړی راوړل شو چې لاسونه او پښې يې نه وو، پر مخ يې یو لوی پرهر ښکارېده او تر ډېره د غوښې يوې لوبې بوتې ته ورته و.

سړي وویل چې دی یو پوځي و، له دښمن سره په جگړه کې يې لاس او پښې غوڅې شوې دي او د مخ لوی پرهر يې هم د تورې نښه ده.

د هغه د خبرو له ختمېدو سره ځنځيرونه وشرنگیدل، د نجلۍ سترگې سړې شوې او له خولې يې ځگونه وبهیدل. تور کوډگر د سړي د ایستلو امر وکړ او ويې ویل چې ده د ازادۍ په جگړه کې برخه اخیستې او تر ټولو نیکمرغه انسان دی. وروسته يې څه نامفهومه کلمات تر خولې راوتل او نجلۍ ارامه پرېوته.

نیم سات نور هم ووت، بیا د يوې ښځې ژړا او کوکې واورېدل شوې، په سالون کې يوه ځوانه ښځه او درې خوار او ډنگر ماشومان ودرېدل، ماشومان ناروغه ښکارېدل، دوی د خپلې مور لمن ټينگه نېولې وه او وارخطا وو.

ښځې په ژړا کې وویل چې خاوند يې له غره څخه د خرڅلاو لپاره بوتې راوړل چې ځناورو وخور، اوس دوی څه نه لري، دوه ماشومان يې له لوړې مړه شول، نورو ته يې یو مړ سپی موندلی دی، د هغه غوښه ور ته پخوي او ژوندي يې ساتلي دي. دوی په

يو ه وېرانه کې اوسي، يواځې څلور ديوالونه دي، نه چټ لري او نه هم دروازه، خو بيا هم څوک کوم غرض نه ورباندې لري.

ځنځيرونو شرنګ وکړ او د پاچا په امر بڼځه او ماشومان له ماڼۍ ووتل.
تور کوډګر وويل:

ژوند يې ترېخ دی خو بدمرغه نه شو ورته ويلای، ځکه دا ځوانه ده، تر ستورو لاندې شپه تېروي او د پاچا له وېرې څوک په سپکه نه شي ورته کتلاى.

شېبه وروسته يو په ونه لوړ بنيادم په سالون کې ودرېد، ده بڼکلې جامې اغوستې وې، له رنګه هم سپين و او په ظاهره د بدمرغۍ کومه بڼه نه پکې بڼکارېدله. دده په لېدو د پاچا او درباريانو په څېرو کې ګونځې پيدا شوې، خو تور کوډګر وويل چې خبرې دي وکړي.

د سړي سر وڅړېد او له خولې څخه يې يواځې يوه جمله راووته!

—زموږ خاوره پرديو لاندې کړېده او خپلواکي نه لرو.

ناڅاپه د ماڼۍ لويې شيشې ولږځيدې، له کټ څخه يو تور لوګۍ پورته شو او يوې ويروونکي چيغې په سالون کې انعکاس خپور کړ!
وسوځيدم!

لوګۍ په لمبه بدل شو او له لمبې څخه هم د ځناورو شکلونه جوړ شول، کله به يې د پړانګ کله د ليوه او کله هم د زمري بڼه خپله کړه، شېبه وروسته يوه وحشتناکه انګولا پورته شوه، يوې سپېنې رڼا ولاړ خلک اړ ايستل چې خپلو سترګو ته لاسونه ونيسي، چوپه چوپتيا شوه او شېبه وروسته د نجلى حيرانه غږ واورېدل شو!

—پلاره! زه مو ولې تېلې يم؟

تور کوډګر وويل:

— تر ټولو لويه بدمرغي، د خپلواکۍ نه درلودل دي.

پای

تور سرې

يو مړی وشو، مرکه کېناسته، خو د مقتول پلار د غچ اخېستلو قسم ياد کړ او زامنو يې د مقابل لوري دوه تنه ووژل. بيا مرکه سره راټوله شوه، داځل بل پلار د انتقام خبره کوله.

کلونه تېر شول، سينې غلبېل شوې، د يوې کورنۍ پر اوو تنو خاورې واوښتې او بلې کورنۍ يوولس تنه له لاسه ورکړل، په پای کې اور په خپله مړ شو، دواړو غاړو ته يواځې تور سرې پاتې وې.

پای

نه پوهېږم

له ډېرې مودې وروسته کلي ته لاړم، لومړی دوې ورځې مې په کور کې تېرې کړې، بیا د یوه ملګرې کره ورغلم، دی راباندې ګران و، له پخوا مې ورسره جوړه وه او خبرې یې ښې راباندې لګېدې.

کلکه غېږ یې راکړه، کوټې ته لاړو، چای یې راوړ، له یوې بلې سره وغږېدو، خو دی خواشینی و او د زړه په زور یې خندل.

علت مې وپوښت، لومړی یې څه نه ویل، خو وروسته مې مجبور کړ، رایاده یې کړه چې لس زره افغانی پوروړی دی، سړی هر سهار په دروازه کې ولاړ وي او خپلې پیسې غواړي.

په حیرانۍ مې وپوښتل:

—خو ته شل جریبه ځمکه لرې، دهقاني دې هم خپله ده، بیا ولې قرضداره یې؟

ده راته وکتل، په خړو شونډو یې یوه ترڅه موسکا تېره شوه، ورو یې ویل:

—شکر وباسه چې د کور مسولیت نه دی در په غاړه، پلار لرې، که نه نو دا خبره دې نه کوله.

پوه مې کړ چې دا زما د پوښتنې ځواب نه و.

یو سوړ اسویلی یې ویست، شونډې یې وڅوڅېدې:

—څه درته ووايم، اووه سره عیال لرم، ټول واړه دي، څوک ناروغه وي، څوک د مکتب

کتاېچې غواړي، یو جامې نه لري او بل هم لوڅې پښې ګرځي، باور وکه، د غنمو رېبلو

ته يوه مياشت پاتې ده، خو موږ دوه اوونۍ مخکې لا کندو جارو کړ، کله پسې رسېدې شم.

يوه شېبه غلې و، بيا پرته له دې چې راته وگوري په خواشيني يې وويل:
— نه پوهېږم، څه پرې وخورم؟

و مې ويل:

— شپږ زره درکولای شم، ډېرې نه، ژر يې نه غواړم.

په اوږه يې لاس راکېښود او مننه يې وکړه.

ما په کور کې څو ورځې نورې هم تېرې کړې، بيا ښار ته راغلم، خو مياشت لا نه وه وتلې چې له کوره احوال راپسې راغی، ويل يې چې پلار دې ناروغه دی، ژر راشه!
زه هم په بېړه د موټرو اډې ته لاړم، غرمه کور ته ورسېدم، پلار مې د زړه حمله تېره کړې وه او اوس ښه و.

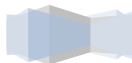
خدای ته مې شکرونه ويستل، مور مې د غرمې ډوډۍ راوړه، وروسته يې په خواشيني راته وويل چې د ملگري کور دې بمبارد شو، د کورنۍ ټول غړي يې له خاورو مړه راوايستل، يواځې دی ژوندی دی، فاتحې ته ورشه!

زړه مې د پښو تر گوتو تېر شو، گوله مې کېښوده او پر بايسکل مې پښه واړوله. کله چې د هغوئ کلي ته ورسېدم، د کورد ولاړو ديوالو پرځای غټې تورې لوتې پرتې وې، چا راته وويل چې ملگری دې په فصله کې دی، په منډه ورغلم، دی سره لمر ته ناست و، ږيره يې بېره وه او تر مخ يې څو جريبه ولاړو ژېړو غنمو ته کتل، پرته له دې چې راته وگوري په غريو کې يې وويل:

— د غنمو رېبلو ته مې زړه نه کيږي، نپوهېږم! په چا يې وخورم!

پای

کبله

کونگري ٿڙل... مور يي راغله، بچي ته يي وکتل، په خاورو سپره و، غاږي ته يي
خيرن پري ور لوږدلي و، په لکي پوري يي هم پلاستيکي خلطه غوټه وه.

مور يي په کاوړ وويل:

—چا دومره خوړولي يي؟

کونگري ٿڙل...

مور يي په پاسته غږ وويل:

—چرگي دا کار کړي؟

کونگري د ((نه)) په بڼه خپل غټ سر وخوځاوه.

مور يي وويل:

—خوسکي و.

نه

—ام م م م پيشکه؟

نه

مور يي فکر په مخه کړه، ورو يي وويل:

—دلته خوبل څوک نه اوسي.

کونگري خپله لکي وخوځوله، په غريو کې يي وويل:

—انسان و.

مور يې يودم وخنډل، د کونگري پر سپېره مخ يې خپله پسته ژبه تېره کړه، ورو يې

ووويل:

—اه گرانه! راځه چې څو، له انسانانو څه گېله!!!

پای

پښتون

سړي غټه لونگی تړلې وه، راغی، زما تر څنگ کېناست، د ولیو په مینځ کې یې سوک راکړ، په خوند یې وویل:

—غواړم یوه برجوره کلاه جوړه کم، ته ونېسه! یوه ښه نخشه (نقشه) خوراته ولیکه! هغه ته مې وکتل، خوشاله و، پر اوږده سره کړې ږیره یې شنه نښوار پراته ول، خپره یې خپه ښکارېدله، ورو مې وویل:

—خبرو کاکا! نقشه د منډې خبره نه ده، څو ورځې وخت راکه! ده برگ راته وکتل، یو دم یې وځنډل، مخکیني غاښونه یې وتلي ول، په لوړ غږ یې وویل:

—یاره انجنیره مرداره دې کړه، نخشه به څه وي، کار به یې څه وي، کاغذ او قلم درواخله، یو څو لیکې ولیکه! بس! دا یې هم نخشه! چاره نه وه، ومې ویل:

—سبا ته یې وغواړه! سړی له خندا شین شو، ښه شېبه یې بې غاښو خوله وازه وه، وروسته یې په خوند وویل:

—ایله دې نره خبره وکړه! خو ګوره! د زورورې کلاه نخشه به راته لیکې، څلور برجه دې هېر نه شي، ټول برجونه باید مورچې ولري، په مصرف پسې یې مه ګرځه! کلکې مورچې، داسې چې دراکت ګولی یې هم ونه خوري. په حیرانۍ مې وویل:

__ته خو بدي دار نه يې، آرام ژوند لرې، نو مور چې څه کوي؟

په زوټه يې وخنډل:

__ای ساده گله! عقل دې خام دی، تل د راتلونکې غم کوه!

دی روان شو، ماته د یوه هزاره بوډا خپره په ذهن کې راتېره شوه، دی موچي و، د

بېگه يې نه لرل، خو کله چې يې د خټو کور جوړاوه، لومړی يې د گراج ځای پرېښود،

ما يې علت وپوښت، ده راته وويل:

((هی هی انجنیر صاحب! خدا کلانه! میشه که صاحب یک موتر شویم.))

پای

مورنی ژبه

پلار په خواشینۍ وویل:

__تا هېڅ هم نه دي زده کړي!

د ماشوم سر وځېد.

پلار وویل:

__څلور میاشتې یو عمر دی، خو ته لا په الفبا هم نه پوهېږي!

د جامو د گنډلو د ماشین غږ ودرېد، ځوانه ښځه په خبرو کې ور ولوېده:

__سړیه! تر اوسه خو لا په اول صنف کې دی، زده به یې کي.

د سړي تندۍ تریو شو، لاسي بکس یې ور واخېست، له کوره ووت او دفتر ته لاړ.

ښځې ماشوم ته وکتل، ورو یې وویل:

__گوره زړه گیه! ته باید خپل درسونه ووايي، د پلار خبره دې درپه زړه که، ویل یې

چې که په سبقونو کې تکره وي، نو یو ښکلی کوچنی بایسکل درته اخلي.

ماشوم په حیرانۍ ورته کتل...

ښځې د ماشین لاستۍ تاو کړ، ورو یې وویل:

__هله گمرانه! د مکتب وخت دې دی!

هلک بکسې ته لاس ور وغځاوه، بوتونه یې په پښو کې ل، د باندې ووت.

هوا سړه وه، ماشوم د سړک پر غاړه ودرېد، موټر گړندي روان ول، یو لاروی

وردمخته شو، ماشوم یې تر لاس ونيو، د سړک تر بلې غاړې ورسره لاړ.

پاو وروسته ماشوم په ټولگي کې و، معلمي يې پر توره ډړه د الفبا توري وليکل، په لوړ غږ يې وويل:

—خوب قندولک! الفبا را سه سه بار در کتابچه هایتان بنویسید!

ماشوم په حیرانۍ سره خپلې کتابچې ته کتل...

شېبه وروسته معلمي وپوښتل:

—قندولک! تو چرا نوشته نمیکنی؟

ماشوم ورو وويل:

—خه؟

د معلمي شونډې و خوځېدې::

—چه گفتي؟

هلک بيا خپله خبره تکرار کړه!

—خه وکم!

معلمي تندي تريو کړ!

—بچيم! مه پشتو ره نمیفامم! تو چه میگی؟

ولاړه شوه، د يوه بل ماشوم تر څنگ ودرېده، په خوشالۍ يې وويل:

—آفرین بچی لایق، چقه زود نوشته کدی!

د تختې پر سر پر يوه لوی کاغذ ليکل شوي وو:

((په مورنۍ ژبه زده کړه د هر چا حق دی.))

پای

ازادي

څوارلس کلن هلک خپله پېغله خور تر کوڅيو ونېوله، د هغې پر اوږه تم منگۍ يوې خواته کور شو، ولوېد او له درب سره مات کلدور کي (د منگي ټوټې) يوې بلې خواته ولوېدل.

نجلی پر ژامه سوک وخوړ، لاړې يې باد شوې، کين لورته ږنگه شوه، سر يې د چوټري پر سميتي ژۍ ولگېد، ځای پر ځای پر بوته.

هلک د هغې تشي ته لغتې ونيولې، په عمر پخه بڼه له کوټې راووته، هلک يې پورې واهه، پر نجلی وړ پر بوته او له خولې څخه يې بڼېراوې راووتې:

— خدای دې ټک له ټکه که، مغزی دې مات شه، بڼه ورځ ونه وينې...

هلک لاس وړ وغځاوه، بڼه يې تر مټ ونېوله، نجلی ته يې دوه—درې سوکه ورکړل، ځای پر ځای ودرېد، له خولې څخه يې ځگونه باد شول:

— وژنم يې!

دا يې وويل او ديوال ته نږدې د خړې پر کته کېناست.

بڼې خپلې لور ته وکتل، سترگې يې سپينې راختلې وې، غاښونه يې په وينو سره ول، بڼې په ژړا کې وويل:

— مړه دې کړه!

هلک لاړې تو کړې، پر خپله بهیدلې پزه يې لستونۍ تېر کړ، څه يې ونه ويل.

د نجلی زگېروی واورېدل شو، شېبه وروسته يې سترگې رڼې کړې، يو دم يې وژړل، ځان يې د مور غېږې ته وړ واچاوه.

مور يې د هغې په ککړۍ لاس تېر کړ، ګوتې يې په وينو سرې شوې، په غريو کې يې وويل:

— څه ووايم، خدای دې ځوانيمرگ کي.

وروسته يې د نجلۍ ټکړۍ سم کړ، نجلۍ ولاړه شوه، زانګې وانګې کوټې ته ننوته.

ښځې هلک ته مخ وړ واړاوه، ورو يې وويل:

— څه خطا، څه ګناه، ولې؟

هلک خپله پزه پورته کش کړه، په خشکه يې وويل:

— دا دريم وار دی چې په اوبو پسې د باندې وځي!

مور يې چيغه کړه!

— نو په دې کې څه خبره ده؟

هلک په غوسه وويل:

د کلا تر مخ هلکان مردکي کوي، شرم دی شرم!

ښځې په غريو کې وويل:

— زار (زهر) دې تر خوله سه، هغوی خو سره خوله هلکان دي، نن جامې مينځو! اوبه

راوړي!

هلک چيغه کړه!

— دومره آزادي مه ورکوه! که مې دا وار ولېده! مرداره به يې کم

له دې سره يې په جېب کې پر تو مردکيو ته شرنگ ور کړ او په منډه له کلاه ووت.

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library